

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

2011. szeptember

Megiddo –
a konfliktusok
városa 6

A megbékélés
ajándéka 8

A Föld végső
határáig 10

Nevelésből
jeles 18

**A kezdetek családja
és a család kezdete**

Tartalom

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

- 3 Vezércikk** *Virgiliu Peicu*
A paradoxon
- 4 Lelki élet** *Aron Moldovan*
A Pünkösds ma is időszerű
- 5 A presbíter rovata** *Teofil Petre*
A presbíter – Isten embere (II)
- 6 Bibliai történelem** *Traian Aldea*
Megiddo – a konfliktusok városa
- 8 Teológia** *Adalbert Orban*
A megbékélés ajándéka
- 10 Misszió** *Ella Stigleț*
A föld végső határáig
- 12 Család** *Sergiu Eduard Gavril*
A kezdetek családjá és a család kezdete
- 14 Gyakorlati kereszténység** *Adalbert Ghejan*
100%-os haszon, avagy semmit sem teszel hiába
- 15 Interjú** *Ștefan Tomoiagă*
Damian Zanfir – Isten szolgálatában élni
- 16 Ifjúság** *Emanuel Ban*
A „T” generáció nevelése
- 18 Nevelés** *Emanuel Ban*
Nevelésből jeles
- 20 Jelentés** *Remus Bența*
Vesd a te kenyeredet a víz színére...
- 22 Különleges** *Arthur L. White*
A nagy küzdelemről szóló látomás története
- 26 Hírek**
- 28 Párbeszéd** *Florin Lăiu*
A sorshúzás jelentősége
- 30 Gyermekoldal** *Mihaela Crăciun*
Csodálatos győzelem
- 31 Szívtől szívnek** *Adrian Bocăneanu*
Egy ébredés kiértékelése

Adventszemle

2011. szeptember

A Romániai Hetednapi
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

Igazgató
Iacob Pop

Főszerkesztő
Virgiliu Peicu

Tanácsadók
Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai
Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Különleges munkatársak
Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius
Munteanu, Constantin Dinu

Grafika
Irina Toncu

Fordította:
Ósz Ágota

Szerkesztő:
Mezei Áron

Műszaki szerkesztő
Szócs Erzsébet

A magyar szerkesztőség címe
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr. 12
tel.: 0264-599512, 0264-599413,
0264-275886 (Mezei Áron)
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

Nyomtatás
Fast Print Nyomda,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
Bukarest, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1842 - 3361

A paradoxon

Egyik barátom egyszer a paradoxonokról kezdett beszélni. Csodálkozva néztem rá, nem tudtam, mit is akar mondani. Amikor kijelentette, hogy a legsokkolóbb paradoxont Jézusban találta, kezdett érdekelni a dolog. „Tudsz példát mondani?”, kérdeztem. Kis gondolkodás után elmondott egy ókori történetet, ami nagyon aktuális. Amikor Jézus emberként köztünk járt, kedvelte, hogy a templomba menve híveit figyelje titokban. Nézte szájukat, kezeiket, de különösen a szívüket. Érdekelte, hogyan viselkednek, és főleg, hogyan gondolkodnak. Figyelemmel kísérte, mi játszódik le bensőjünkben. Tudta, hogy amíg a zsinagógában vagy a templomban zajlott a monoton és megszokott szolgálat, a hívek szívében hihetetlen dolgok történnek. Ott belül a gyülekezet másképp nézett ki, az imádkozásnak más formája volt, és a kiértékelési kritériumok mások voltak.

Egyszer Jézus a persely körüli eseményeket figyelte. Az emberek sorban álltak a persely előtt. Gazdag zsidók, kereskedők, bankárok, tulajdonosok és más gazdag emberek, övükben színes és mutatós zacskókkal. Nem siettek a perselyhez, hogy hamar kikerüljenek a sorból. Szerettek ott időzni és álldogálni, mint egy reklám a talapzatán. A valutaváltás pillanata volt, saját önképük szeretetét váltották be imádatra. Mások részére a harc pillanata volt, milyen arányban osszák meg adományaikat, mennyit tartsanak meg, és mennyit adjanak az Úr házában.

Az Úr Jézus mellett a tanítványok is szétnéztek, de ők ugyanazon a színpadon más felvonást láttak. Ők csak a külső mozgásokat látták. Jézus azonban a döntések termébe nézett, levonva a következtetést Isten szemszögéből. Míg a színházi előadás folyt a vallásos templomban, egy alázatos árnyék, mint a lenyugvó napé, suhant át a fehér ruhás hívőkön a perselyhez közeledve. Akkorának tűnt, mint egy gyermek, így senki nem vette számba. Közeledett a helyhez, és úgy tett, mintha el akarna menni onnan, amikor pedig a jelenlevők figyelmét elvonta egy farizeus hosszadalmas pénzsámolósa, két kis értékű pénzt tett a perselybe, mint valami ajándék könnyeket. Szégyellte azon a helyen égre emelni szemeit, ezért visszahúzódott, és szíve Istenére nézett. Nem remélte, hogy Isten meglát egy olyan kis emberpalántát, mint ő, a vallás hatalmas tölgyei között, akik betöltötték a templom udvarát. Nem maradt más reménye csak az az Isten, akivel szívében naponta beszélt. Neki ajándékozta jövőbeli kenyerét, mert úgy tűnt neki, túl sokat használt saját maga számára abból, amit Isten adott neki.

Míg az adventista módra gondolkodó tanítványok, akárcsak mi, azt számolgatták, hogy mennyit keresnek az új és régi farizeusok a nemzetközi üzleteikből, Jézus megtörte a csendet: „Ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hognem mint a többi, a kik a perselybe vetettek vala” (Mk 12:43). A tanítványok kérdően néztek Jézusra: „Melyik özvegy, Mester?”, és keresték az adakozók között a gazdag özvegycet, de nem találták. Elcsodálkoztak Jézus szavain. Ők is tudták, hogy a gazdag özvegyek takarékosak és nem pazarolnak, versenyre kelve a nagy adakozókkal. Tekintetükkel nem találták meg, de Jézus segítségükre jött: „Ez a szegény özvegy asszony”.

A tanítványok elnémultak, és kérdően néztek hol az asszony felé, hogy felfedezzék az üres tarsolyt, hol Jézusra, hogy lássák nem ironikus-e. Jézus arca fénylett az Istennek odaszánt lényvel való találkozás örömetől. Az asszony elrejtőzött a tömegben, mint egy névtelen. Az „özvegy” nem a nevére, hanem életkörülményeire vonatkozott. És ezek a körülmények nem mutattak valami jól. A segítség szükségességét mutatták. Neki a „szép kapunál” vagy a szánalom kapujánál kellett volna lennie. Mit keresett a perselynél? Márk elbeszélése szerint ő Isten dicsőségére adott, és nem csak odavetett, mint a többiek.

Ő „adott” az Úrnak, míg mások ajándékot „dobtak”. A tanítványok elnémultak. „Mit akart mondani a Tanító”? ez a kérdés foglalkoztatta elméjüket.

Az anyagi dolgok értékét, amelyeket Istennek ajánlunk, nem a kincstár aranyfedezete határozza meg, hanem tetteink indítéka és az áldozat, amit hoztunk. A legnagyobb ajándék, amit Istennek adhatsz, csakis a szeretet gyémántszándékából fakadhat. Itt a matematikának nincs szava. Ez egy paradoxon. ■

Virgiliu Peicu, a *Curierul Adventist* főszerkesztője

A Pünkösd ma is időszerű

A pünkösd tapasztalat a megváltási terv egy fenséges eseménye. Akkor lett nyilvánvalóvá, mit tehet Isten odaszentelt gyermekein keresztül. Az elkövetkezendő események példaként állnak arra nézve, hogy mi kellett volna, hogy történjen a továbbiakban. Ezt a példát aktualizálni kell. Azon napok Istene ma is él, és most is megnyilvánulhat ilyen módon, ha van rá alkalom.

A tapasztalatnak meg kell ismétlődnie

A pünkösd esemény tapasztalata rövid időn belül megismétlődik, ha megvannak hozzá a megfelelő körülmények: a Szentlélek óriási szükségességének tudatosítása, az alázat, az evangélizációs munka befejezésére való odaszentelődés, a Megváltó hamarabbi visszajövetelében való hit, az emberek szeretete, a tanításokban, az elmében és a lelki szempontból való egység, a minden következményt legyőzni kész bátorság.

Isten régóta vár ránk. Ránk tartozik, hogy mi is igazán vágyjunk a tapasztalat megismétlődésére.

A felház tapasztalata

Az Úr Jézus mennybemenetele után az apostolok néhány hívővel visszatértek a felházba, ahol tíz napig vártak az Atya ígéretere: a Szentlélek teljes kiáradására, a következő ígélet szerint: „Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizet a szárazra, kiöntöm lelkemet a te magodra, és áldásomat a te csemetéidre” (Ésa 44:3). Az Úr Jézus arra kérte őket, hogy maradjanak Jeruzsálemben, „míglen felruháztattok mennyei erővel” (Lk 24:49). Ez az erő arra képesítette őket, hogy elvigyék az evangéliumot „a földnek mind végső határáig” (Csel 1:8), a megváltás hírét a megfeszített Krisztusban való hit által.

Az imádkozásnál jelenlevő huszonkét személy mellett ott voltak még Jézus mostoha testvérei (lásd Mk 6:8), akik a feltámadás előtt nem hittek Benne (Jn 7:5), valamint hívő asszonyok. „Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben” (Csel 1:14). Megvallották egymásnak bűneiket, bocsánatot kértek egymástól, így kapcsolatuk összeforrnt egymással és az Úrral.

Kérlek, képzeljétek el, amint egyszer Péter feláll és ezt mondja: „Testvérek, ti mind tudjátok, mialatt felemeltett Urunkat bántották a rosszakarók, én addig süllyedtem, míg megtagadtam, hogy kapcsolatom lett volna Vele, ezzel megnehezítve a fájdalmat, amit ellenségei okoztak Neki. Az Ő együttérző tekintete szétszaggatta szívem, keserűen sírtam és Ő megbocsátott. Aljas cselekedetem rossz fényt vetett tanítványságomra és rátok. Nagyon bánom, testvérek! Kérlek, teljes szívemből, bocsássatok meg! Soha nem bocsátom meg ezt magamnak. Nem vagyok méltó a jóindulatotokra, de meg vagyok győződve, hogy megbocsátotok”.

A következő pillanatban, a hátsó sorból feláll egy férfi és ezt mondja: „József fia vagyok, Jézus mostoha testvére, aki testvéreimmel együtt nem ismertem el, hogy Ő a Messiás. Nem hittünk Benne, gyakran gúnyoltuk és lenéztük. A mostani események meggyőztek jelleméről és munkájáról. Ma van okotok kételkedni őszinteségemben, de én is bocsánatot kérek, hogy negatív példa voltam. Szeretem Jézust és szeretnék veletek együtt Néki szolgálni én is”.

Ezután felállnak a „mennydörgés fiai”: Jakab és János, akik bocsánatot kérnek, hogy anyjukkal együtt kiváltságos helyet követeltek, fölülemelkedve testvéreiken. Mások is felállnak, beismerve, hogy a két testvér kérése megbántotta személyes ambíciójukat, büszkeségüket. Ők is bocsánatot kérnek.

Soha eddig nem nyilvánult meg közöttük ilyen áldásos lelkület, egymás iránti tisztelet, mélyszéges szeretet, ima és a szolgálat lelkülete. Könnyek közt imádkoztak egymásért, és sírtak, hogy a Megváltónak olyan nagy keserűséget okoztak, aki szerette őket és sokáig várt rájuk.

Az eredmény

Érezhető volt Isten Szentlelkének jelenléte. A ház és a szívük megrezdült, tüzes nyelvek szálltak minden résztvevőre. Most képesek voltak olyan nyelveken is beszélni, amit nem tanultak, tovább adva a megváltás üzenetét azoknak, akik nem ismerték.

Péter prédikációja 3000 új hívőt hozott az egyházba (Csel 2:41). A hitben való egység és szeretet nyilvánvaló lett (Csel 2:42-44). A bátorság és a bizonyágtevésre való eltökéltség kimagasló volt (Csel 4:8-13). ■

Moldovan Aron, nyugalmazott lelkész

A presbiter, Isten embere (II)

„Ki-ki a mint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárokodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.” (1Pt 4:10)

A sorozat előző cikkében bemutattam, hogy a presbiternek a szolgálat ajándékára van szüksége. Ez az ajándék különböző jellemtulajdonságokban nyilvánul meg a szolgálat során. A felsoroltakhoz még hozzátesszek néhány különleges tulajdonságot.

1. Rátermettség a gyülekezet fenntartásában.

A hívő számára gyülekezeti tagnak lenni fontos áldást jelent. A gyülekezet saját tulajdonunk, ahová tartozunk. Amilyen mértékben viseljük gondját, olyan mértékben örülhetünk neki.

Tudott dolog, hogy az Adventista Egyházban a tagság megtartásának nem feltétele az anyagi hozzájárulás. Annak ellenére, hogy a tagok rendszeres anyagi hozzájárulása az egyház támogatásához a misszió érdekében Isten iránti hűségüket bizonyítja, az egyház nem foglal nyíltan állást azok ellen, akik elhanyagolják ezt a kötelességüket.

Egy előljárónak, mint például a presbiternek ez nagy jelentőségű feladat. Ő ebben a munkában látja az Istentől rendelt eszközt az egyház világmissziójának a betöltésére. Tökéletes példaként készíten mindenkit hűségesnek lenni az Isten által rendelt javakkal, a gyülekezetet is beleértve.

Mint hűséges sáfár vigyáz a gyülekezeti rendelések betartására és tudatában van, hogy számot kell adnia Az előtt, Aki elhívta őt. Minden megalkuvás hűtlenséget, árulást jelent, mely Júdás sorsára juttat. „Isten így tesz próbára, mulandó javakat bízva ránk, hogy ezek felhasználása során kiderüljön, ránk bízhatja-e az örökkévaló gazdagságot.” (*Counsels on Stewardship*, 1893, 22. old.)

2. Távol tartja a hamis tanításokat. A gyülekezetnek mindig szembe kellett néznie a hamis tanítások veszélyével, ami sok áldozatot követelt és mindenféle gondot okozott (Csel 20:28-30). De az eretnek, hamis tanítások és a széthúzó áramlatok terjedésének soha nem volt jobb lehetőségük, mint ma. Egyes kommunikációs módszerek jelenlétének köszönhetően, mint az internet, bárkinek lehetősége van kapcsolatba lépni mindenféle tévtanítással.

Egy presbiter számára nyája megvédése a rossz hatásoktól, amelyek széthúzást és összevisszaságot keltenek, élet és halál kérdése. Akárhányszor megtörténik, hogy a gyülekezetben valaki bírálja az egyházi tanításokat és ren-

deléseket, a presbiternek határozottan, bátran és méltósággal állást kell foglalnia, felhívva a gyülekezet figyelmét a veszélyes tanításra.

„Isten különleges tekintéllyel ruházta fel egyházát, és olyan erővel, amelyre senki sem kapott felhatalmazást, hogy mellőzze és lenézza, mivel bárki így cselekszik, semmibe veszi Isten hangját.” (Ellen White: *Az apostolok története*, 406. old.)

Ahhoz, hogy a presbiter meg tudjon állni ilyen kihívások idején, saját magának jól megalapozottnak kell lennie az Ige igazságában, amelyből az egyház tanítása származik. Hitelesnek kell lennie a gyülekezet előtt, ami lelki magaslata révén látszik meg, mellyel tiszteletet, engedelmességet parancsol.

Az Úr Jézus imája Jn 17:21 versében be fog teljesedni egyházában. Igazi kiváltság minden előljáró számára, hogy a mai időkben alázatos eszközzé váljon Isten Lelkének kezében, ennek az imádságnak a beteljesedéseként.

„Az Úrnak szervezett testülete van, melyen keresztül végzi munkáját. (...) Amikor valaki távol tartja magát (félrehúzódik, eltávolodik) Isten parancsolattartó népének testületétől, amikor emberi mérce alapján kezdi mérlegelni az egyházat, és pálcát tör Isten egyháza fölött, akkor tudhatjátok, hogy nem Isten vezeti őt. Helytelen úton jár.” (Ellen White, *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, Advent Kiadó, Budapest, 2010, 17–18. old.) ■

(Folytatjuk)

Teofil Petre,
Munténiai Egyházterület

MEGIDDO – a konfliktusok városa

A jó és a gonosz erői, melyek Krisztus és Sátán – a két ellenfél – mögött felsorakoznak, évezredek óta harcban állnak egymással, de Krisztus a Gologotán megnyerte a csatát. **Meggidó arra emlékeztet, hogy a béke Istene mindenhol és mindenben Úr, Aki nemsokára véget vet ennek a háborgó világnak, és megalapítja országát.**

A magaslat – szabadtéri kultikus hely. A legrégebbi megiddói oltár, 3. évezred.

Megiddó volt Izrael egyik legerősebb katonai erődítménye. A Kármel-hegy lábánál, az ország közepén terül el, azon a folyosón, ami összeköti a síkságot az északi résszel, ahonnan Damaszkuszba és Babilonba lehet jutni. 3000 éves történelme során huszonöt alkalommal rombolták le és építették újra, ezért az „élet városá”-nak nevezték, amely nem hagyta, hogy elpusztítsák. Mivel védelmi szerepet töltött be a dél és észak közti átkelőn (A Tenger Útja), Megiddó nagyon erős és gazdag volt. A tenger törmelékében felfedezett elefántcsont maradványok, de legfőképpen az érte vívott harcok (III. Tutmozisztól – 1482 Kr. e. – Allenbyig – 1918) révén maradt fenn a történelemben. Azonban a legjelentősebb esemény a jövőben lesz, az utolsó ütközet alkalmával. „Egybegyűjték azért őket a helyre, amelyet zsidóul Armageddonnak neveznek” (Jel 16:16).

Megiddó – a harc városa

Megiddó a katonai erődítmények listájának élén áll, a várak élén, olyan város, amely mindig kész katonai beavatkozásra. Ez földrajzi helyzetének köszönhető, lévén a Wadi Ara zuhatag szájánál, amely a Kármelről és a Chison-Harod déli szélén ereszkedik le, és összeköti a Földközi-tengert a Jordánnal.

A hely nagyon szép és gazdag, az Izreeli-síkság (görögül az Esdraelon-síkság) a város szélétől észak felé terül el, a Kármel-hegy és a Galileai-hegy közötti völgyben, mintegy 30x20 kilométeres területen. Körös-körül, balról jobbra a Galileai-hegység látszik Názáret fényével, a szépséges Tábor-hegy, a Moreh, ahol a midianiták telepedtek le, majd a Gilboa hegység Gedeon táborával, a távolban pedig Samária hegyei láthatók.

A város helyüül egy természetes dombot választottak ki, még a legrégebbi időkben. A kanaániták edények, lakások, vallásos vagy használati tárgyak formájában hagytak nyomot magukról. Itt található a legrégebb és legnagyobb áldozati helyek egyike, amely kőből épült a szent udvar alapjánál. Körülötte templom templom mellett sorakozik, ez volt a város szent része. A domb körülbelül 10-15 méterrel emelkedett ki a lerombolt és újraépített vár romjaiból, ma pedig egy fenséges, ókori romok alkotta mesterséges dombocska.

Mesterien – valószínű, hogy Tirus és Szidon városaiban – kidolgozott elefántcsont gyűjteményt találtak, a palota padlózatába ásva. A 400 darabot számláló gyűjtemény a legnagyobb kanaánita művészeti kincs (13. és 12. század), amit eddig felfedeztek. Lehet, hogy Debóra és Bárák Sisera elleni harcakor rejtették el ezeket, amikor a kanaánitákat az utolsó, mindent eldöntő csapás érte.

Megiddó a királyok és próféták korában

Salamon az, aki írásaiban említést tesz az első megiddói izraelita megvalósításról. A város megerősítésére vonatkozó tervei hűen megtalálhatók a Gézer, Megiddó és Khácor városok kapuinál, igazolva az 1Kir 9:15-ben leírtakat. A hatalmas, 450 ló számára készített építmények, amit Salamon istállóinak neveztek, a város közepén helyezkedtek el. A királyi palota bizonyítja a tényt, hogy Megiddó a tizenkét stratégiai várak egyike volt, ahova Salamon egy – Bahana nevű – kormányzót is helyezett (1Kir 4:12).

Megiddó városát elpusztítja Sisák fáraó Kr. e. 925-ben, majd Akháb alatt éri el dicsősége tetőfokát. Az izraeli királyok Megiddó városát a katonai beavatkozásokra legjobban felkészített városként tartották fenn. Ebben az időben új falakat épí-

A vízellátási rendszer: 80 m hosszú alagút, amelyen át el lehetett jutni a külső forráshoz.

tenek, még erősebbeket, kiássák a vízellátási rendszert, a 40 méter mélységű kutat és a 80 méternél hosszabb alagutat. Ez a rendszer lehetővé tette a vízellátást még ostrom idején is, növelve a város ellenállását. Egy földbe ásott gabonaraktár kiegészítette a vár tartalékait, és biztosította lakói életben maradását.

Izrael két nagy prófétája, Illés és Elizeus, akik a Kármel-hegység környékén tartózkodtak, nem tesznek említést Megiddóról. Kikerültek Megiddót, mivel a béke Istenét képviselték, az igaz istenimádatért harcoltak, és nem kívántak közösséget vállalni a vár büszke és harcias népével. Júda két királya Megiddóban halt meg. Az első Akházia, Jórám szövetségese, akit egy nyíl halálosan megsebesített (2Kir 9:27). A második Jósiás (2Kir 23:29), aki Nékó fáraó ellen akart harcolni, de megölték Megiddóban.

Megiddót meghódítja az erős asszír hadsereg Kr e. 732-ben, és az asszírok izraeli székhelye lesz. Az asszír időszak után Megiddónak nincs már jelentős szerepe, és lassan-lassan elhagyatott lesz. A klasszikus ókorban Megiddo a feledés éjszakájába lép, de nem véglegesen. A régészek életre keltették, és számos munkacsoport kutatja a város történetének elfelejtett lapjait. Egy, a Gilgames eposzát tartalmazó ék alakú táblácska igazolja a tényt, hogy a kanaániták ismerték az özönvíz történetét. Egy elveszett pecsét adta meg a mai város emblémáját: „Sémáé, ki Jeroboám szolgálja volt”. Az elefántcsont gyűjtemény pedig a kanaániták kifinomult művészetéről beszél.

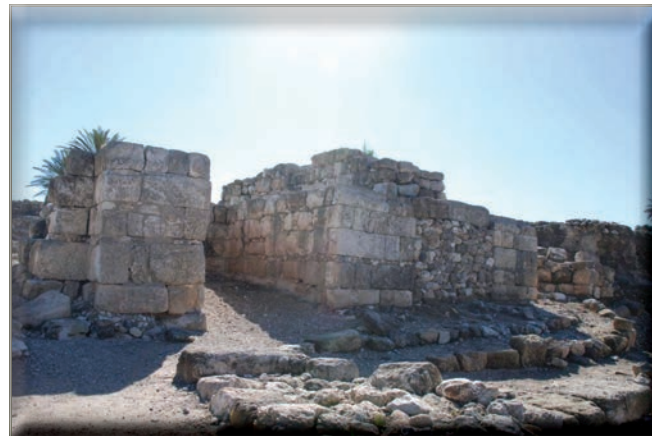
Az Armageddon-jelenség

Sem a kanaánitáknak, sem az izraelitáknak, sem pedig a régészeknek nem sikerült érinteni a vár kimagasló dicsőségét. Erre a magaslatra a Biblia írója, a pártoszi János jut el, aki ezt mondja: „Egybegyűjték azért őket a helyre, amelyet zsidóul Armageddonnak neveznek” (Jel 16:14,16). Az elnevezés két héber szóból ered: *har*, vagyis *hegy*, és *Meghido*, lefordítva Megiddo-hegye.

Amikor az amerikaiak 1991-ben elindították az Öböl-háborút, sok katonai csomagra ez volt írva: „Armageddonért”. Ma ez a szó sokszor elhangzik, sok publikációban megjelenik. Mind a hívő, mind a hitetlen emberek tudatában vannak annak és félnek attól, hogy a világ történelme a vége felé tart, melynek végső ütközete Megiddóban lesz. Kevés a valószínűsége, hogy a kis Izreeli-síkság befogathatja a mai modern hadseregeket egy világháborúban, a végső megsemmisülés-kor. De az bizonyos, hogy lesz egy ütközet.

A jó és a rossz erői, a két harcos, Krisztus és Sátán nyomában sorakoznak fel, és évezredek óta harcolnak. Ha Krisztus a Golgotán megnyerte a csatát, az, ami ma történik csak a harc befejezése, a rossznak egy utolsó kirohanása. És nem lesz könnyű, a Biblia azt mondja, hogy olyan nagy nyomorúság lesz, amilyen még nem volt a föld megalapítása óta (Mt 24:21). Az armageddoni jó és gonosz közötti lelki csata az Isten parancsolatainak megtartói és a fenevad bélyegének felvevői közt zajlik (Jel 13:15-17).

Megiddo arra emlékeztet, hogy a történelemnek van egy vége, a nagy erődítmények egy nap ledőlnek, mert a világ hatalmasai nem legyőzhetetlenek. A „lovasszékelyek” vagy az „atomraktárak”, a fenséges kapuk és a behatolhatatlan bunkerek, a kardok és modern fegyverek mind múzeumi tárgyakká válnak, ha még létezni fog egy ilyen múzeum. Mindenütt és mindenekfelett a békesség Istene uralkodik, aki véget vet ennek a harcias világnak és megalapozza az ő országát.

Salamon kapuja hat fülkésével – ami megmaradt belőle

Tetszik nekem Megiddo vízvezeték rendszere. Hatalmas megvalósítás, de a víz biztosítása miatt szükség volt rá. A víz a városon kívül volt, az ellenség kezébe juthatott volna. A vár stratégiai egy kőhalom alá rejtették ezt a forrást, és alagúton keresztül vezették a városba. Barátom, biztosítsd magad arról, hogy életed forrása biztonságban van! Tégy meg mindent, hogy bemeneteled legyen az élet vízéhez! Emlékezz a bölcs szavaira: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet” (Péld 4:23). Add át életedet Krisztusnak, hogy biztonságban legyen a rossz napokban, és hogy hozzáférése legyen az élet fájához és az élet folyójához. ■

Traian Aldea, egyetemi adjunktus, az Adventista Teológiai Intézet archeológia tanára

1. <http://dictionare.edu.ro/definitie/tel>

Tel Meghido a Kármel-hegy és Izreel síksága között, a Wadi Ara átkelőhely öre, a nagy katonai erődítmény

A megbékélés

Isten megváltási tervét a maga egészében az Istennel való megbékélésünkön keresztül szemlélhetjük. Megmentésünk tapasztalata úgy jelenik meg, mint azon tényezők teljes elhárítása, amelyek Istentől való elidegenedésünket idézték elő. Kibékítésünk, amit Isten kezdeményezett, és mi hit által elfogadunk, megoldja úgy a jogi, mint a Hozzá való viszonyulásunk aspektusát.

Jegyezzük meg, hogy a megbékélés Isten munkája (2Kor 5:18-19), Jézus Krisztus által (Róm 5:1; Ef 2:13-14) értünk, bűnösökért, akik teljesen Tőle függünk, és Neki adósok vagyunk (Róm 8:6-8; Kol 1:21-22; Ef 2:1-19).

Egyetemes megbékélés

Az Isten által megvalósított megbékélés egyetemes és objektív jellegű. Az Ő kegyelme ugyanaz minden ember számára, Ádámtól kezdve az ő utolsó leszármazottjáig (Jn 3: 14-16). Isten Fiának engesztelő áldozata által az egész emberiség számára lehetővé vált az Istennel való megbékélés (2Kor 5:19).

„Isten feláldozta Fiát – aki egyenlő az Atyával –, hogy Ő viselje a törvényszegés büntetését. Ezen az úton, amelyet Isten nyitott, juthat az ember vissza Isten kegyeibe és édeni otthonába.” (Ellen G White, *Pátriárkák és próféták*, Advent Kiadó, Budapest, 1993, 43. old.)

Az Újtestamentum határozottan kijelenti, hogy a megbékélés mint egyetemes és objektív lehetőség, már megtörtént a golgotai áldozat által (1Jn 3:1-2; 4:10; Róm 3: 25-26; Kol 1:22). Most az marad hátra, hogy mindenki döntsön az isteni ajánlat tekintetében. Akié a Krisztus, azé az élet, és általa be van írva a mennyei könyvekbe (1Jn 5:11-12; Kol 3:3-4; Zsid 12:23; Jel 19:14).

A megbékélés első megvalósulása életünkben: átlépünk a bűn világából egy új országba, melyet Isten teremtett, Fia által (Kol 1:13-14; Ef 2:5-6; Kol 3:1-4). Ez által a dicsőség országába való bemenetelünk biztos lesz (Mt 25:31,34). Lelki megújulásunkat és az Isten országához való jogunkat Pál apostol az új teremtés és újjá lett minden kifejezésekkel írja le (2Kor 5:17).

A megbékélés tehát megváltoztatja Isten előtti státusunkat és a Vele való viszonyunkat. Az Istennel való kapcsolatunk megváltozása megnyilvánul felebarátaink irányában is, a családban, a gyülekezetben és a társadalomban. A szeretet és bocsánat, amit Istentől kaptunk, kiárad felebarátainkra is. Így a bűn átkával teli világ számunkra az isteni kegyelem zónájává, az evangélium színterévé válik. Itt kell, hogy győzzünk Sátán és a bűn felett. Még a halál is csupán egy rövid történelmi szünetet jelent, az örökkévalósághoz viszonyítva. Természetes, hogy mindezek Jézus Krisztusban és Őáltala (2Tím 1:9-10) vannak.

A megbékélésről szólva, találó, hogy beszéljünk a mennyei családba való örökbefogadásunkról is (Gal 4:4-6; Ef 1:5; Róm 8:15). Isten fiaiként való elfogadásunk jelenti Istennel való megbékélésünk jóvá-

hagyását. Isten fiaivá és leányaivá leszünk (2Kor 6:18). Az örökbefogadás által visszanyerjük fiúi származásunkat és örökségünket (Róm 8:15-17). A tékozló fiú példázata kiválóan szemlélteti ezt a tapasztalatot (Lk 15:11-32). Az Atyához való szabad bemenetelünk és az örökséghez való jutásunk csakis az Ő kegyelmének köszönhető, amit Krisztus által kapunk. Nincs és nem is lehet semmi érdemünk ehhez (Tit 3:4-7). Ebben az értelemben Jézus „az út, az igazság és az élet”, és senki sem mehet az Atyához, hanem csak Ő általa (Jn 14:6). Jelenlegi örökbefogadásunk szavatolja végső fiúságunkat, „a mi testünknek megváltását”, vagyis a megdicsőülést.

Személyes megbékélés

A megbékélés második aspektusa: a személyes megbékélés, vagyis hit általi elfogadása annak, amit Isten készített számunkra az Ő Fia által (2Kor 5:20). Az elfogadás feltételezi a bűnbánatot és az Isten elleni lázadás bármilyen formájának a megszűnését. Isten megenged vagy ad olyan alkalmakat, melyek arra bírnak bennünket, hogy Hozzá térjünk (Róm 8:28). Ezek, persze, csupán kiegészítik a Szentléleknek szívünkre gyakorolt hatását és szívünkben végzett munkáját, ami elsőrendű marad (Jn 3:5-8).

A bűnbánat nem más, mint hajlandóságunk az Istennel való megbékélésre. Ez a készség megengedi a Szentléleknek, hogy működésbe hozza lelki képességeinket és erőt adjon magatartásunk teljes megváltozására Isten és felebarátaink iránt. A Szentírás rámutat a megtérés különböző vonatkozásaira: gondolkozásunk (Lk 15:17; 1Kor 2:14-15), óhajaink (Zsolt 42:3), akaratunk (Fil 2:13) és lelki állapotunk megváltozására (Jel 3:19). A szeretet nagy parancsa magában foglalja a bűnbánatnak mindezeket a vonatkozásait: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből... Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Mt 22:37-39).

A bűnbánat lényeges a bűnbocsánat és a megigazulás elnyeréséhez. Az Úr Jézus és az apostolok sok felhívást intéztek a megtérésre (Lk 5:32; Mk 6:12). A megtérés mindig hittel társul. Míg a bűnbánat bánkódik, megvall és keres, a hit remél, elfogad és magáévá teszi a kegyelem előírásait. A bűnbánat által elismer-

ajándéka

jük, hogy nyomorultak, nyavalyások, szegények, vakok és mezítelenek vagyunk (Jel 3:17). A hit által elfogadjuk az isteni gyógymódokat: a tűzben megpróbált aranyat, a fehér ruhát és a szemgyógyítót írt (Jel 3:18).

Isten adta a hitre való képességet (Róm 13:3), és várja, hogy gyakoroljuk ezt a képességünket (Jn 6:29). Ne csak úgy gyakoroljuk, mint egy vallási meggyőződést (Istenről és az üdvösségről helyes meggyőződést, és személyes törekvést az üdvösségünkért), hanem mint egy üdvözítő hitet (Jézus Krisztusban való bizalmat, bízva az Ő megbocsátó és megszentelő erejében). Az üdvözítő hit elfogadja az evangélium rossz hírét is, mely kárhozzát minket (Róm 3:10-23), nem csak az evangélium jó hírét, bűneink bocsánatát és annak gyökerestől való kiirtását (Róm 8). A csupán vallásos hit hitehagyáshoz vagy vallási humanizmushoz vezethet. Hitehagyáshoz, mint a vallásos depresszió egy formájához, az ismétlődő vereségek miatt. Vallási humanizmushoz, mely a látszólag hatásos legalizmus megnyilvánulása. Csupán a hit, mint az Istenhez és művéhez való teljes ragaszkodás és függőség, üdvösségünk érdekében, csak az békíthet meg Istennel.

Megbékélés megigazulás és megszentelődés által

Az Istennel való megbékélésünk magában foglalja úgy a jogi vagy törvényes státusunkat Őelőtte, mint a Hozzá való viszonyunkat. Ez a két aspektus a megigazulás és a megszentelődés. E két aspektusra fogunk kitérni az alábbiakban, amennyire e cikk kerete megengedi.

A megigazulás magában foglalja először is a megbocsátást vagy a büntetés elhárítását. „Boldog az, akinek hamissága megbocsátott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen” (Zsolt 32:1-2, vesd össze Ésa 53:4-6,10-11 verseivel). Ennek értelmében a megigazulás az ítélet vagy kárhozzátás ellentéte. Isten feddhetetleneknek nyilvánít, és úgy tekint ránk, mintha nem vétkeztünk volna. Az emberi igazságszolgáltatástól eltérően a mi jóvátételünk nem cselekedeteinken alapszik, hanem azon, amit Jézus Krisztus tett érettünk. A Benne való hit által nyerünk bűnbocsánatot (Jn 3:18; 5:24; Csel 13:8-39).

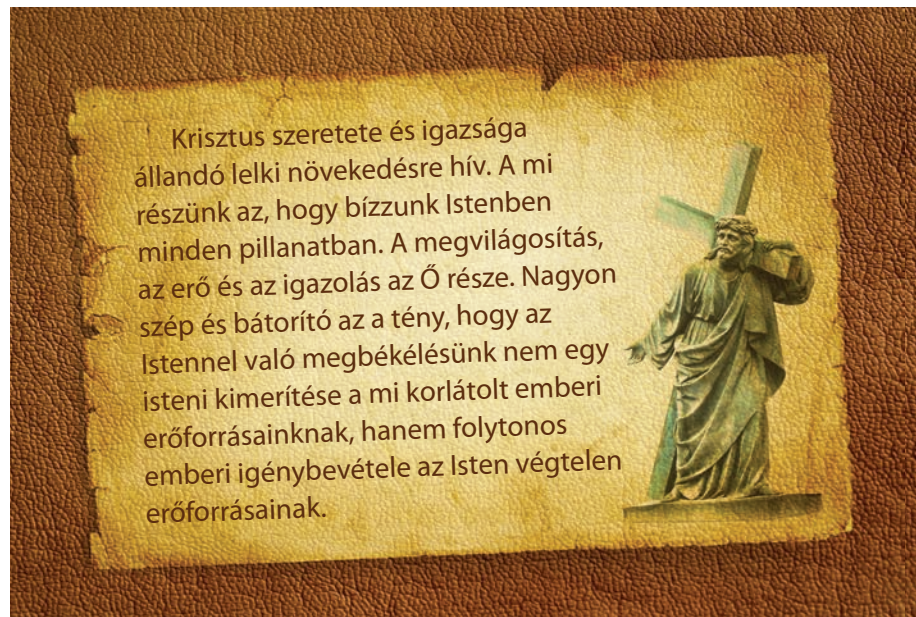
Másodszor, a megigazulás a mi erkölcsi szegénységünkkel foglalkozik. Krisztus igazsága a mi számlánkra tevődik (Róm 3:4-26). Igazaknak vagyunk nyilvánítva. Ez a procedúra csupán egy törvényes eljárásnak tűnik, de az evangélium nem az emberi igazságszolgáltatás logikája, hanem a kegyelem logikája szerint cselekszik. Isten az engesztelés és hit által dolgozik.

„Isten biztosította a feltételeket – Krisztus örökkévaló igazsága minden hívő lélek számláján megjelenik... Önmagunkban bűnösök vagyunk, de Krisztusban igazak.” (Szemelvények Ellen G. White írásából, Advent Kiadó, Budapest, 1999, 1. köt. 361. old.)

Jegyezzük meg, hogy Isten igazaknak nyilvánít az Ő Fiában való hit által, és ez Isten ajándéka, amire nekünk semmi érdemünk nincs (Ef 2:8).

Megváltásunk nem szorítkozik csupán a „hit általi megigazulásra”, vagyis a tulajdonított igazságra. Örökre fogadva Isten lelki családjába, meg is vagyunk szentelve. A megszentelődés a megszenstelenítés ellentéte. A Biblia beszél Isten neve (2Móz 20:7), a templom (Mt 21:13), a szombat (Ez 22:26) megszenstelenítéséről, az emberek megbecstelenítéséről paráznaság által (1Kor 6:18-20), stb. Ezzel ellentétben a megszentelődés jelenti visszahelyezésünket Isten uralma alá (Róm 6:11-14). Mialatt Isten szent önmagában és abszolút értelemben (3Móz 11:44-45; 2Móz 15:11), mi szentek vagyunk származtatott értelemben, a Vele való viszonyunk révén (3Móz 20:26).

– Folytatás a 21. oldalon –

Krisztus szeretete és igazsága állandó lelki növekedésre hív. A mi részünk az, hogy bízunk Istennel minden pillanatban. A megvilágosítás, az erő és az igazolás az Ő része. Nagyon szép és bátorító az a tény, hogy az Istennel való megbékélésünk nem egy isteni kimerítése a mi korlátolt emberi erőforrásainknak, hanem folytonos emberi igénybevétele az Isten végtelen erőforrásainak.

A föld végső határáig

– missziós tapasztalatok Vanuatuból (II) –

Mottó: „Avagy az Úrnak lehetetlen-é valami?” (1Móz 18:14)

Az Adventszemle előző számában néhány tapasztalatot meséltem el vanuatui tartózkodásom idejéből. A továbbiakban be szeretném mutatni az ott átélt eseményeket, kiemelve Isten csodálatos munkáját, amit értem és a szükségben lévőkért tett.

Lakás és élelem Vanuatuban

Szokásomhoz híven mindig úgy tettem, ahogy a Biblia írja: „A mely városba vagy faluba pedig bementek, tudakozzátok meg, ki abban méltó, és ott maradjatok, amíg tovább mehettek” (Mt 10:11). Mindig biztonságban voltam. Arra vonatkozóan, hogy mennyit maradok egy helységben, nem volt szabály, de sohasem maradtam 3-6 napnál többet. Utána a falu főnökével megterveztük a következő találkozót. Ami az alvási feltételeket illeti, mindig nálam volt egy hálózsák, egy speciális szúnyogháló, melyet néhány perc alatt nyitottam ki/csuktam be.

Ez volt minden úti felszerelésem: hálózsák, szúnyogháló, egy hátizsák személyes dolgaimmel és két rend ruhával.

Itt az eső megáztatott, meg is mosott, a nap pedig megszáritott, úgy hogy a ruha váltása/tisztítása egyszerű volt. Ha nem is esett eső, a folyók akkor is bőven kiáradtak. Ha nem voltak folyók, az óceán szélén, a sós vízben fertőtlenítettem magam, így ilyen szempontból nem volt semmi nehézségem.

Utazásaim alkalmával nagyon ritkán ettem vásárolt élelmet, habár a hátizsákomba mindig tettem abból is, amit vásároltam. Mindig megosztottam élelmemet a gyerekekkel és én az ő ennivalójukból csemegéztem. A vanuatuiak specifikus étele a *taro*, egy gyökér, ez az ő alap táplálékuk, mint nekünk a kenyér. Könnyen túltettem magam azon, hogy mosatlan kézzel fogtak neki ennivalót készíteni. Képzeljétek el, amint az asszonyok megtörlik a gyerekek orrát, majd ugyanazzal a kézzel dagasztják a megreszelt banánt, hogy megsüssék. Miután kész lett, biztattak, hogy egyik belőle örömmel. És valóban örülhettünk, mert az *Úrnak lehetetlen-é valami?*

Mindenütt ettem, ahová meghívtak, még akkor is, amikor ez csak egy kis kóstoló volt. Nem volt saját konyhám, de minden házban rendelkezésemre bocsátották konyhájukat, ahol megtaníthattam az asszonyokat, hogyan kombinálják, amijük van, hogy más ízt adjanak ételüknek, vagy hogy kenyeret süssenek. Azonban mindez akkor történt, amikor már túl voltunk az első lépésen: a masszázson. Így megnyerhettem bizalmukat és megnyíltak. Fantasztikus nyitottság volt az, hogy megengedték megérintenem testüket, ami a legtöbbször koszos volt. Olyasvalami ez, amit nem tudok szavakban elmondani. Egyes falvakban, sorban álltak masszíroztatni, megmond-

va hol fáj. Máshol inkább arra kértek, hogy házról házra járjak. Az *Úrnak lehetetlen-é valami?*

Közlekedési eszközök

Vanuatuban a legismertebb és a legegyszerűbb utazási mód a gyaloglás. Az itteni emberek néha egész nap gyalognak. Ez különösen a vanuatui hegyek dzsungelében történik. Például, a *kiai*, *moisu* és *pigmei* törzsekhez csak gyalogosan lehet eljutni. Az államnak nincs elegendő pénzalapja, hogy utat készítsen. Egy ideig ezen a helyen dolgoztam, de egy egész álló nap utaztam odáig, ahol egy egészségügyi pont volt. Habár az úton nem voltak emelkedők, hét folyón kellett átkeltem. Utána négy órán át mentünk fölfelé Tataicalába a *moisu* törzshöz.

Havonta egyszer az összes gyógyszer, amit Vanuatu vezetőitől kaptunk, egy személynek a hátán kellett cipelnie. Általában a különböző falvak lakói, amikor megtudták, hogy gyógyszereket viszünk, elének jöttek és átvették tőlünk, így ők cipelték tovább. Ahogyan mentek a dobozokkal fejükön vagy hátukon, nagyon meghatott. Azért imádkoznak, hogy egy nap építsenek utat arrafelé.

A dzsungel lapályos részein az emberek lovakkal is közlekednek. Más helyeken, egyik szigetről a másikra csónakkal mennek át. Máshol, ahol már út is van, erős motorú traktorokat használnak. Ezek az utak azonban veszélyesek, ha esik az eső, és megáradnak a folyók.

Az itteni emberek főleg tüdőbetegségben szenvednek. Gyakran a földön, néhány vékony falevélből készült szőnyegen alszanak. Hegyvidék lévén, az éjszakák nagyon hidegek. Sokan reumásak, a hiányos táplálkozás miatt súlyos vérszegénységük van, a nem megfelelő higiénia pedig bőrbetegséget okoz.

A beteg öreg

Emlékszem egy esetre, amikor este 22.00 órakor szólt a telefon. Egy fiú hívott egy 4-5 órányi távolságra lévő faluból, hogy az édesapja nagyon legyengült állapotban van. Nehezemre volt kísérőt találni, mivel nem ismertem az utat, esett az eső és a vizek szemmel láthatóan nőttek. Azonban az *Úrnak lehetetlen-é valami?*

Végül találtam kísérőt. Miután megérkeztem, észrevettem, hogy a faluban mindenki várt rám. Így csak másnap sikerült foglalkoznom azzal a személlyel, akiért hívtak.

Az öreghez érve, láttam, hogy borzasztó állapotban van. Fertőzése volt, mely az egész testére kiterjedt. Teste tele volt éveken át elhanyagolt kelésekkel. Először a külső keléseket tisztítottam meg, és úgy gondoltam, azután adok gyógyszert. Elővettem orvosi táskámat a tisztító eszközökkel, amittől az öreg megijedt. Miután két nagy

kelést megtisztítottam, éreztem, hogy a kezem közt hal meg. A félelemtől elájult.

Néhány percen belül az egész falu mellettem termett. A legjobban az ijesztett meg, hogy evés után úgy elkezdett hányni, hogy majdnem megfulladt. A szája már meg volt meredve. Imádkoztam és hittem az Atyában, aki bölcsességet adott arra nézve, mit tegyek megmentése érdekében. Nagy megkönnyebbülés volt számomra és a család részére, amikor helyrejött.

Később visszagondoltam a történetekre. Amellett, hogy az öreget legyengítette a sok szenvedés, nagyon megijedt az orvosi eszközeimtől, amiket használtam. Képzeld el egy 76 éves férfit, aki soha életében nem látott ollót, szikét, csipeszt és kötszert. Annak ellenére, hogy megmagyaráztam, mit fogok tenni, leírhatatlan félelme támadt, és ez a sokk váltotta ki a rosszulletet, amin átment. Akkor megértettem még egyszer, hogy mennyi bölcsességre és tapintatra van szükség az emberekkel való munkához, akikért Jézus életét adta.

A beteg gyógyító

Az egyik faluban találkoztam a helység gyógyítójával, akihez sokan jöttek segítséget kérni különböző betegségekre. Módszere a következő volt: miután a beteg elmondta panaszát, a gyógyító lefeküdt, éjszaka vagy másnap álmodott. Egyes betegeknek több napig is várniuk kellett, amíg a gyógyító valamit álmodott. Álmában valamilyen növényt, virágot, gyökeret, fakérget látott, amit a betegnek használni kellett gyógyulása érdekében.

A falubeliek unszolására, akik szerint amúgy sem volt semmi baja, ez a gyógyító is eljött hozzám konzultációra. Mindenki meglepetésére és Sátán leleplezése végett, erről a férfiről kiderült, hogy olyan magas vérnyomása volt, amit még nem tapasztaltam Vanuatun. Emellett egyik tüdeje is beteg volt. Úgy megszegyellte magát, hogy szavak nélkül maradt és elfogadta a gyógyszeres kezelésemet.

Ezután az esemény után, hirtelen elém került egy ijedt szemű 39 körüli férfi. Azért jött a gyógyítóhoz, mert megijedt egy útjába került kígyótól. Annyira megijedt, hogy szíve szabálytalanul vert. Sápadt volt, régóta nem evett semmit, és a gyógyító beavatkozására várt. Ezzel az emberrel való beszélgetésben eljutottunk a Felsőbb Lény említéséhez, aki megszabadíthat minden félelmünktől. Így ez az ember az Úrhoz fordult, gyógyulásra várva.

Mindjárt ezek után másvalaki jelent meg, aki arra kérte a gyógyítót, hogy segítse megszabadulni a dohányzástól. Ajkai és fogai feketék voltak a füsttől. Papírt csavart fel, amibe valamilyen fakérget tett, és úgy szuszogott, mintha már nem lett volna tüdeje. Nagyon megkötözte ez a szenvedély, és rájöttem, hogy rá kell vennem, hogy ígérjen valamit. Arra kértem, hogy amikor visszajövök, tudja azt mondani, hogy eldobta a szivaros erszényét. Amikor elmentem, kitartóan imádkoztam az Atyához, hogy adjon szabadulást.

Visszatérésemkor várt, és boldogan újságolta, hogy eldobta a szivaros erszényét. Még azt is mondta, hogy már nem vágyik utána. *Az Úrnak lehetetlen-e valami?* ■

Ella Stigleț Cătămărești-Deal-ról származik (Botoșani) és egészségügyi asszisztens.

Nyomok a Sziklán

Szeptember az adventtörténelemben

1833. szeptember – William Miller távollétében és tudomásán kívül baptista lelkészi megbízást kap. De soha nem fogadta el, hogy felszenteljék, nem viselt korabeli egyházi öltözetet, és nem fogadta el a „Reverend” titulust.

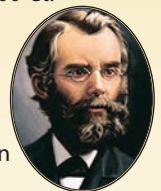
1860. szeptember 29. – Megnyitják a szombatünneplő adventista mozgalom egyik addigi legfontosabb találkozóját – az Adventista Szombatos Mozgalom képviselőinek összejövetelét. A fő téma a szerveződést érinti, és mindenki szeretné, hogy ez minél biblikusabban oldódjon meg.

A találkozót Joseph Bates vezette, és a végén mindenki egyetértett egy szervezet létrehozásában, ami feleljen a publikációkért és a kis csoportulás tulajdonáért. Ennek a szervezetnek a neve *Advent Review Publishing Association*. Ez volt az első lépés az adventista csoportok megszervezése felé.

1868. szeptember 1-7. – a hetednapos adventisták első sátoros összejövele. Ezt a fajta találkozást, ami elég elterjedt volt a metodisták körében, sikeresen átvette Miller is. Az érzélgősségtől és szervezetlenségtől való félelem megakadályozta az adventistákat, hogy addig ilyen összejövetelt szervezzenek. De az összejövetel sikeres volt, az aggodalmak nem igazolódtak be, pedig egyes találkozókon a létszám elérte a 2000-et.

1874. szeptember 15. – John Andrews testvér elindul Bostonból Európába, Charles fiával és Mary lányával, valamint Ademar Vuilleumierrel együtt. Ő az első adventista lelkész, akit hivatalosan Európába küldenek az európai hívó csoport tagjai kérésére, akik M. B. Czechowskitől hallották az advent üzenetet. Az utazás majdnem egy hónapig tart, és 1874. november 1-jén Andrews elkezd már a találkozók az adventista hívók képviselőivel, a publikációs munka megszervezése végett. ■

Adrian Neagu, lelkész

A kezdetek családja és a család kezdete

„Ő pedig felevén, monda: nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdetől fogva férfivá és asszonnyá teremté őket, és ezt mondá: Annakokáért elhagyja a férfiú atyját és anyját és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté, úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza. Mondának néki: Miért rendelte hát Mózes, hogy válólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt? Monda nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg néktek, hogy feleségeiteket elbocsássátok, de kezdetől fogva nem így volt.” (Mt 19:4-8)

Egy ortodox lelki vezető prédikációját olvastam a családról. Habár nem osztom a szerző véleményét ebben a témában, eszemben maradt a lelkész és hívei közti dialógus a beszéde végén:

– Ez az esküvői kánon tizenegyedik rendelkezése. Most megkérdem tőletek, ma még létezik ilyen esküvő?

– Nem, atyám!

Változó társadalomban élünk. Manapság a család támadások célpontja. A házasságok száma csökken, a válásoké pedig nő.² Egyesek a régi időről nosztalgálnak. Hol vannak a régi esküvők és az egykori családok? A beszélő hangjában is ott a fájdalom, és a hallgatóság válaszában is: „Nem, atyám!” Egyesek szerint a megoldást a kanonikus esküvőhöz való visszatérés jelenti. Ma számunkra milyen megoldás létezik?

A Megváltó válasza Máté evangéliuma 19. fejezetéből a maihoz hasonló keretben hangzik el: „Szabad-e az embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani” (Mt 19:3)? Úgy tűnik, akkor sem volt nehéz a válaszig eljutni, főleg egy férfinak. A válasz erre a kérdésre – egy teológiai eszme-futtatás mellett – szentesíthette volna az akkori téves gyakorlatot a családot illetően.

Jézus azonban, szavai által, nemcsak megerősítette a bibliai ideális képet a családról, hanem elvezetve a kezdetekhez – „de kezdetől fogva nem így volt” – konkrét meg-

oldást is nyújt. A kezdetek felfedezése mindig biztonságot, stabilitást ígér, és utat mutat a jövő felé. Nem annyira az esküvő vagy a kanonikus család gondolata foglalkoztat. Az édeni ideál után sóhajtozom. Miben is áll ez?

Az ember – a nő, meg a férfi, nem a véletlen szüleménye.

Az evolucionizmus egyik tragikus következménye az értékek relativizálódása. A földi élet evolúciójában való hit egy hasonló folyamatot feltételez erkölcsi és etikai téren.³ Visszatérve a kezdetekhez, felfedezzük, hogy nem a véletlen szüleménye vagyunk. Más teremtési aktusoktól eltérően az ember teremtésének alapja az isteni elhatározás volt: „És mondá Isten, teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra, és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon” (1Móz 1:26). Mi több, a különleges mód, ahogyan az ember lett teremtve a föld porából, a mennyei életadó érintés, és az a tény, hogy Isten „képének és hasonlatosságának” hordozója, mind egyedi helyzetbe hozzák az embert. A teremtés révén annyi kiváltságunk és ugyanakkor annyi felelősségünk is van! „Az embert a többi élőlény után teremtették. Ez egyben megtiszteltetést és terhet is jelent számára”.⁴ A család helyes megértése minden egyes ember egyediségének és felbecsülhetetlen értékének megértésével indul. Ez elsősorban a teremtésre épül, majd a megváltás aktusára. Mivel Isten képmására vagyunk teremtve, felelősek vagyunk a Teremtő előtt, és csak akkor lelünk békére és beteljesedésre, ha az **ember** – a nő és a férfi – racionális lényként áll Teremtője előtt.

A Teremtő már kezdetben férfinak és nőnek teremtette őket.

Az édeni ideál egy monogám kapcsolatról beszél, **egy** férfiról és **egy** nőről, örökre összekötve a házasság kötelékével. Kell-e még hangsúlyoznunk ezt az igazságot ma? A növekvő hűtlenség és az a könnyelműség, amivel kezelik a témát, megköveteli a bibliai értékek konszo-

lidalását családjaink, iskoláink és gyülekezetünk körében. Manapság léteznek tanulmányok, amelyek megpróbálják tudományosan alátámasztani a poligámiát, és próbálkozások is vannak arra nézve, hogy legálissá tegyék.⁵ Ugyanakkor, Isten **férfinak és nőnek** teremtette őket. A törvényi változások, a társadalmi és a média által gyakorolt nyomás, egyes iskolai tankönyvek a homoszexualitást alternatívaként mutatják be, mint egy másfajta életmódot. Bármi legyen is, az igazság és az isteni nemtetszés erre nézve megmarad. Az igazság túl van a többség szavazatán, egyes „tudományos” felfedezéseken, egyesek nézetein, és azon, hogy én hogyan viszonyulok ezekhez. Addig, amíg bizonyos nemzedékek nem érzékelik a média hatását, szükség van mind gyakrabban elvinnünk gyerekeinket Éden közelségébe. Itt Isten **férfinak és nőnek** teremtette őket.

Az Istennel való találkozás. Ez egy szép gondolat, amit szeretnénk bemutatni gyerekeinknek, még mielőtt kimondanák az igent. Ki az első lény, akit Ádám megpillant? Kit pillant meg elsőnek Éva? Még mielőtt egymást felfedezték volna, Ádám és Éva Isten színe előtt álltak egyénekként: „És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe”, majd ezt olvassuk: „És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonnyá, és vivé az emberhez” (1Móz 2:15,22). Mindig először az Úr Istentől van szó. Keresztényekként akkor vagyunk készek családalapításra, ha elértük a lelki érettség korát. Vannak, akik úgy gondolják, hogy a család megoldja a személyes és lelki gondokat. Nem! A család csak felnagyítja, ami jó, és azt is, ami rossz. A házasság előtti éveket mindenekelőtt ez kell, hogy jellemezze: Isten előtt lenni, egyedül. Még mielőtt **mi** vagyunk, **Ő** van. A **találkozásokat** meg kell előznie a **találkozásnak. Úgy gondolom, ez fontos lecke.**

Itt az ideje! Az említett tanulmány hangsúlyozza, hogy az európaiak mind később és később házasodnak.⁶ Ennek a tanulmányi időszak kitolódásával kapcsolatos, szociális és gyakran gazdasági okai is vannak. Melyik a megfelelő korhatár? Egyes kutatók azt mondják, hogy akik a húszas éveik elején kötnek házasságot, teljesebbnek érzik az életet, mint akik a harmincas éveik elején.⁷ A tanulmányokon kívül mindnyájunknak vannak saját tapasztalataink is. Hogy volt Édenben? Az ottani ideális feltételek mellett Ádám egyedül érzi magát. Annyi felfedeznivalója volt és annyi tevékenysége, mégis egyedül érzi magát. Minél többet vársz, annál jobban megszokod az egyedüllétet. Hogy megelőzze ezt, „monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek néki segítő társat, hozzá illőt. És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarakat, és elvivé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat, ... de az embernek hozzá illő segítő társat nem talált vala” (1Móz 2:18-19). Éva pont jókor jön. Ádám várja és vágyódik utána.

A melletted levő ember egy csoda és veled egyenlő. „Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmat az emberre, és ez elaluvék. Akkor kivőn egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét.” (1Móz 2:21) Ádám szemtanúja lehetett volna Éva megteremtésének. Annyi mindent tanulhatott volna, büszke lett volna és felsőbbrendűnek érezte volna magát. De nem! Éva számára egy csoda, Isten ajándéka. A Biblia ezt írja: „Megnyerte a jót, aki talált feleséget, és vett jóakaratot az Úrtól!” Az a tény, hogy Isten oldalbordából teremtette Évát, mindig arra fogja emlékeztetni Ádámot, hogy egyek, és

hogy Éva vele egyenlő. Ádám gondolhatott arra, hogy ő lett elsőnek teremtve, de nem felejthette el, hogy Éva nélkül nem teljes. Éva pedig nem felejthette el, hogy Ádám után teremtették, ugyanakkor fenséges volt, mivel teremtése révén betöltötte a teremtés művét: „teremté tehát Isten az embert ... férfiúvá és asszonnyá teremté őket” (1Móz 2:27).

A család nemesít. A család az a hely, ahol felfedezzük mélységében a másikat, és magunkat is. Ugyancsak itt értjük meg jobban Istent a házastársak és a gyerekeinkkel való kapcsolat révén. „Isten azt akarja, hogy a család legyen a földön a legboldogabb hely, a mennyei otthon szimbóluma. A házasság felelősségét hordozva otthonukban, érdekeiket összekötve az Úr Jézussal, rá bízva magukat, férj és feleség azt a boldogságot osztják meg egymással ebben az egységben, amit az angyalok üdvözölnek”.⁸ A család áldást, támaszt és beteljesedést nyújt (Rúth 1:9). A Prédikátor könyvében ezt olvassuk: „Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogynem az egynek” (Préd 4:9), és bőven van rá érvünk. Mit jelentett Ádám számára Éva megjelenése? Az ember a tudományról áttér a művészetre. Eddig a tudománnyal foglalkozott. Osztályozott, és állatokat nevezett el. Amint meglátja Évát, megszületik az első vers: „És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek neveztessek, mert emberből vétetett” (1Móz 2:23).

– Folytatás a 21. oldalon –

100%-os HASZON, avagy SEMMIT SEM TESZEL HIÁBA

Ezerkilencszázkilencven után Romániában is körvonalazódott az önkéntesek fogalma. A románok számára általában önkéntesnek lenni annyit jelent, mint megtenni valamit, amikor akarsz, amennyit akarsz, és ha akarsz, vagy ha nem ... akkor állsz meg, amikor kedved van. Ugyanakkor, a gyakorlatban ez azt is jelenti, hogy teljesen ingyen dolgozol, keményen és fizetség nélkül – önkéntesként. Mégis, a második gondolat alátámasztását maga a modern, kapitalista társadalom nyújtja: a haszon csak alkalmazás révén jön létre, az önkéntesség csak tapasztalatot nyújt.

A Biblia azt mondja, hogy az önkéntesség egy plusz élettapasztalatot jelent.

„Végy elő egy könyvet, és mind írd belé a szókat, amiket én szóltam néked az Izrael és a Júda ellen és minden nemzet ellen, a naptól fogva, a melyen szóltam néked ... mind e napig (Jer 36:2). Így szólt az Úr Jeremiához, aki engedelmes lévén a parancsnak, meghívta egyik hívő barátját, Bárukot, hogy neki ajánlja az üzenetet. Miután befejezte önkéntes írnoki munkáját, lehet, hogy Báruk arra gondolt, hogy az ő közreműködése véget ért. Jeremiás azonban még mindig börtönben van, és Bárukot kéri meg, hogy olvasson fel a templomban összegyűlt nép előtt a nemzeti böjtnap alkalmából. Báruk engedelmeskedett és felolvasta a tekercset. A király reakciója heves volt. A könyvet tűzbe dobta, szerzőit pedig megfigyelés alatt tartották. Isten azonban nem feledkezett meg róluk, sem Jeremiásról, sem Bárukról, Ő maga „elrejte” őket (Jer 36:26).

Megható Báruk önkéntes akciója. Életét veszélyeztetve, ingyen és panasz nélkül dolgozik, ahányszor segítségét kéri. Tetteiért Istentől jön fizetség:

„Ezt mondja az Úr, Izrael Istene, te néked, Báruk: És te kívánsz-e magadnak nagyokat? Ne kívánj, mert imé én veszedelmet bocsátok minden testre, ezt mondja az Úr, és a te lelkedet zsákmányul adom néked, minden helyen ahová elmégy” (Jer 45:2,5).

Az Úr Jézus földi élete során sokszor talált enyhülést Betániában, ahol Márta, Mária és Lázár lakott. Ezen a helyen „Krisztus nyugalmat

lelt a közélet nehéz harcai közt”, szavai nyitott szívekre találtak, és „nem kellett példázatokban beszélnie”,¹ ugyanitt tanítványaival együtt meleg ebédet is kapott. Mindezek az önkéntes, önzetlen cselekedetek Isten áldása volt, akár Báruk esetében is: az élet ajándéka révén Lázár visszatér a halálból az életre.

Joppében egy Dorkás nevű asszonyt érdekelt, hogy „kinek van szüksége meleg ruhára, kinek hiányzik az együttérzés, és teljes szívből szolgálta a szegényeket, a megszomorodottakat”.² Sátán ezt látva, megpróbált szerencsétlenséget hozni rájuk, Dorkás felé irányítva a halál lándzsáját.

Az Istenhez küldött forró imádság nem marad válasz nélkül, és Dorkás visszakapja az életet, egészségben.

Sokak életét példaként mutatja be a Biblia, akik különböző szükségben lévők megsegítése által különleges áldásoknak és örök dicsőségnek örvendtek.

Mi több, Isten még más kiváltságot is kínál azoknak, akik az önkéntes munkát választják. Ez egy megfogható, tudományosan mérhető és elismert valóság. Említsünk meg néhányat.

Egészségügyi haszon

„A jó cselekedetek kitűnő gyógyír a betegségre”.³

Szociológiai tanulmányok bemutatják, hogy „a szociális kapcsolatok jó hatással vannak a mentális egészségre”,⁴ és hogy a társadalmilag elszigetelt embereknél nagyobb az esély a súlyos egészségügyi problémák megjelenésére, mint amilyen depresszió.

Az önkéntesek egészségesebbek, mint akik nem végeznek ilyen munkát. A *Volunteers. A Social Profile* című könyvben a szerzők tanulmányok által bemutatják a felebarátainknak tett szolgálat jótékony hatását a mi egészségünkre nézve.

Az intenzív önkéntesség (legalább két szervezetnél) 44%-kal kevesebb elhalálozással hozható párhuzamba azokhoz hasonlóan, akik nem voltak

Damian Zanfir – Isten szolgálatában élni

önkéntesek. Az önkéntességnek nagy hatása volt a halál késleltetésére nézve is, még nagyobb hatása, mint a fizikai gyakorlatoknak, és majdnem akkora hatása mint a dohányzás elhagyásának. „A kulcselemek a következők: egy pozitív támogató kapcsolat jelenléte és az önkéntes tevékenység felhasználása az erkölcsi, kognitív és érzelmi egészségre nézve”.⁵

Szociális haszon

Az önkéntesség építi a bizalmat mások és a közintézmények iránt.

Az önkéntes munkában résztvevő fiatalok jobban teljesítenek az iskolában, a vizsgákon, így jobb állásokat tölthetnek be. Az önkéntesség újraalakítja szociális kapcsolatainkat és megváltoztatja önképünket.

Az önkéntesek azt mondják, azért végzik ezt, mert „jobb szeretnék tenni a világot”, vagy mert „jót akarnak tenni”, és ahányszor jót teszünk, mi is jól érezzük magunkat. Másokon segíteni vagy egy nemes célért dolgozni, megtanít a misszió lényegére, értelmet és célt adva életünknek.

Erkölcsi-lelki haszon

„Isten szándéka, hogy a jó tetteket önkéntesen véghezvigyük, még az együttérzésre való felhívásoktól is teljesen mentesen.”⁶ Az Úr Jézus példájára tekintve, aki önként odaadta magát az emberiség bűnéért, mi is kötelességünknek érezzük, hogy felebarátainkért dolgozzunk.

„És a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet.” (Mt 19:29)

Mint ahogy a hit Isten szeretetének megismerése révén (függőleges kapcsolat) születik meg az ember szívében, az önkéntesség ennek a kapcsolatnak a vízszintes oldalát mutatja be – embertől emberhez.

„A Megváltó munkásokat hív. Szeretnétek-e önkéntesnek beiratkozni?”⁷ ■

Adalbert Ghejan,
ASUP programok igazgatója

Ştefan Tomoiagă: *Hány éves, és hány éve dolgozik az evangélium hirdetésében?*

Damian Zanfir: Örülök a 82 évnek, amit Isten adott, és jól emlékszem, mintha tegnap lett volna, 1956-ban alkalmaztak, és az első gyülekezeteim Bukarest Belu és Ştefan Vodă voltak.

Ş.T.: *Hány kerületben dolgozott az évek során, és mióta szolgál a máramarosi Visó völgyben?*

D.Z.: Gyorsan elteltek az évek. Bukarest Belu után (5 év) következett Plosca (TR) – 6 hét, amikor mind a 7 vasárnapon esküvő volt; majd következett Pucioasa (DB) – 6 év; Târgovişte (DB) – 13 év; Ludas (MS) – 7 év. 1982-ben átvettem a visói/leordinai kerületet, ahol lelkészként szolgáltam 13 éven át és egy kevés ideig Máramarosszigeten is.

Ş.T.: *Milyen érzés 80 évesen szolgálni?*

D.Z.: Amikor megkaptam a konferencia meghívását az orosz-köi (Repedea) szolgálatra, azonnal válaszoltam: „Itt vagyok én, küldj el engemet!”, annak ellenére, hogy 80 és fél éves voltam. Együtt örültem a visóoroszi, orosz-köi, krasznai és ruszpolyáni testvérekkel 7 hónapig, ezalatt 7 személy keresztelkedett meg. Mintha így készítette volna elő Isten – 7 hónap, 7 személy.

Ş.T.: *Milyen érzés 80 évesen keresztelni?*

D.Z.: 2010 júniusában, az orosz-köi szolgálatom végén 6 lélek állt készen a keresztségre. A jelöltek kifejezték szándékukat, hogy folyóvízben keresztelkednének. Annak ellenére, hogy 12-13 fok volt, és a víz hőmérséklete nem haladta meg 10 C fokot. Mivel esős időszak volt, tiszteletben tartottam kérésüket és vállaltam, hogy a hideg hegyi vízben végrehajtsam ezt az Úr Jézus által hátrahagyott aktust.

Így fejeztem be küldetésemet, hogy az Úr elé jöttem egy ilyen szép korban, egy csodálatos keresztségszert a hideg hegyi vízben. Köszönöm Isten segítségét, és még mindig kész vagyok minden kérésre válaszolni, ami az egyházvezetőség részéről jön.

Ş.T.: *Hogyan tölti a szombatjait?*

D.Z.: Látogatom a gyülekezeteket Máramarosszigettől Borsáig, az Iza völgyében vagy a Visó völgyében és együtt örülök testvéreimmel. A presbiterek csodálkoznak, hogy kicsi Bibliát viszek magammal, ami nem olyan nehéz, és amikor felnyitom, nincs szükségem szemüvegre, és ők, bár fiatalabbak, szemüveget használnak. Ez is Isten kegyelme! ■

Az interjút készítette **Ştefan Tomoiagă,**
az Észak-Edélyi Egyházterület titkára.

1. Ellen White: *Jézus élete*, 526. old.
2. Ellen White: *Az apostolok története*, 131. old.
3. Ellen White: *Boldog otthon*, 448. old.
4. John Wilson, Mark Musick: *Volunteers. A Social Profile*, 461. old.
5. i.m., 469. old.
6. Ellen White: *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 414. old.
7. i.m., 6. kötet, 305. old.

A „T” generáció nevelése

A technológiához és az információhoz való hozzáférés eredményeként a nemzedékek közti szakadék egyre mélyebbé vált. Sokszor a szülők zavarban vannak, és felteszik a kérdést, hogyan neveljem gyermekemet ebben a világban, ami annyira különbözik attól, amiben mi felnőtünk.

Ez egy széles témakör, ebben a cikkben a „T” nemzedék nevelésének két fontos stratégiáját szándékozunk röviden tárgyalni, és pedig egy eredményes szülő-gyermek kapcsolat kifejlesztését, amíg a gyerekek kicsik, valamint az információhoz való hozzáférés és használat kérdését, az egészséges serdülő felnevelése érdekében.

KEZDJÜK KORÁN

Az utolsó pszichológiai tanulmányok¹ megerősítik, amit a Biblia már régóta tanít. A gyerek első éveit, a magzati időszakot is beleértve, különösen nagy befolyással vannak a gyerek későbbi fejlődésére.

„Tanítsd a gyermeket az ő utának módja szerint, még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól” (Péld 22:6).

A *Generation Text* című könyvben Dr. Michael Osit azt állítja, hogy létezik három fontos készség, ami minden gyerek fejlődéséhez szükséges: **kommunikációs készség, döntőképeség, az idő beosztásának a képessége.**

A hatékony kommunikáció közted és gyereked között megértést, bizalmat, őszinteséget, tiszteletet eredményez. A kommunikáció hiányából elidegenedés, csalódás, egymással szembeni bizalmatlanság származik.

„Tanítsd őket szelídséggel, és kösd őket szívedhez. Ez egy kritikus időszak a gyerekek számára. Körülöttük ezernyi befolyás lesz, ami megpróbálja eltávolítani őket tőletek, amit meg kell előznotök. Tanítsátok meg őket arra, hogy bizalommal forduljanak hozzátok. Hagyjátok, hogy fületekbe súgják gondjaikat és örömeiket”.²

Van néhány dolog, amit megtehetsz, hogy kifejleszthesd a hatékony kommunikációt közted és gyereked között. Már kicsi korban beszélgetsetek el az aznapi tör-

ténésekről, mit látott, mit csinált, mit gondolt, mit érzett. Ha ezt megszokjátok, nagyobb a lehetősége, hogy komolyabb dolgokról is elbeszélgethessetek, mint szex, drogok, iskolai problémák, függőségek stb. Amikor egy kényes problémát szeretne megtárgyalni veled, értékeld, hogy téged választott ehhez, helyesen tájékoztasd és segítsd elemezni tapasztalatait az ő szemszögéből.

Mivel szokatlanul sok döntést kell meghoznia, a „T” nemzedéknek most sokkal nagyobb szüksége van arra, mint valaha, hogy elsajátítsa a jó döntéshozatal képességét. Íme, néhány dolog, amit a szülők megtehetnek: Segítsd, hogy távlatokban szemlélje az életet. Az élet nem csak a **most** és a **ma**, a jutalmat néha el kell halasztani a jövőre, hogy maximális haszonnak örvendjünk. Segítsd, hogy meglássa életében a helyes fontossági sorrendet, és nem utolsó sorban segítsd választását helyesen kiértékelni.

A rossz időbeosztás a lehetőségek elvesztését vonja maga után, ugyanakkor megfosztja a kultúra nyújtotta előnyök örömeitől. A jó időbeosztás a siker kulcsa lehet gyereked kezében társadalmi kapcsolatait terén. Ha idejében eljut a találkozókra, határidőre befejezi feladatait, ezáltal megelőz bizonyos kríziseket.

HOZZÁFÉRÉS és HELYES FELHASZNÁLÁS

A „T” generáció szociális tere túlhalad a fizikai téren. Mivel a technológia a fiatalok rendelkezésére áll, nagyobb az esélye, hogy barátaik elvonják és eltávolítják szüleiktől. Az egész világhoz való hozzáférés folytán a fiatal egyre többet és többet akar, és ennek eredményeként az identitás és az individualizálódás is szenved.

Serdülőkorban a szülők szerepe fokozatosan csökken. A fiatalok azon lehetősége, hogy barátaikkal legyenek, szemtől szemben vagy virtuálisan, felgyorsítja a szülőktől való leválás folyamatát. A gond az, hogy a fiataloknak túl korán és túl sokat van lehetőségük barátaikkal lenni.

A szülők nagyon hamar, már kiskorban lehetőséget adnak gyermekeiknek a számítógép és a telefon használatára,

így túlzott szabadságot élveznek a barátokkal való kapcsolataikban, miközben nem elég érettek ehhez, mivel nem rendelkeznek kifejtett ítélőképességgel és önkontrollal. Ez az egyik oka, hogy a gyermekek már nagyon korán elkezdik az ivást, veszélyes dolgokba is belemennek, és olyasmiket követelnek, amit kevés szülő tud megengedni magának.

Annak ellenére, hogy egy serdülőnek szükséges elszakadnia a szülőktől ahhoz, hogy önálló legyen, ennek fokozatosan kell megtörténnie. A gyereket be kell vonni a család tevékenységeibe, mint az együttétkezés, különböző családi ünnepélyek, sport, zenei események, rokonlátogatás. Elvárásaidban racionálisnak kell lenned, úgy hogy egyensúlyba lehessen hozni a barátokkal és az otthon eltöltött időt. Szülőként ne csak az érdekeljen, hogy gyermeked családdal való kapcsolata fennmaradjon, hanem az is, hogy kivel ápol kapcsolatot, és kik a családon kívüli barátai.

A gyerek biztonságáért szükséges világos szabályokat meghatározni. Képzeld el, amint gyermeked egy bekerített udvaron játszik. A kerítés a viselkedés határait jelenti. Gyereked szabadon játszhat az udvaron, meghozhatja a saját döntéseit, de ha túlmegy a kerítésen, el kell viselnie a következményeket vagy a büntetést. A „T” generáció számára szükséges a határok megszabása, annál is inkább, mivel a gyermek rendelkezik azzal a képességgel, hogy olyan világba kerüljön, ahová a felnőttek nem.

A legtöbb esetben, ha „az udvar” túl kicsi, és a gyerekeknek nincs lehetősége saját döntéseket hozni, új viselkedésmódokat megtapasztalni és függetlenségét fejleszteni, dühös lesz a szabadságkorlátozás miatt, amit érez. Így minél gyakrabban megkísérel, hogy az udvaron kívülre szabaduljon. Ugyanakkor, ha túl nagy az udvar, a gyerek összezavarodik.

„Megvan a veszélye, hogy mind a tanárok, mind a szülők túl sokat diktáljanak, addig míg nem tulajdonítanak kellő fontosságot a gyerekekkel vagy tanítványaikkal való kapcsolatnak.”³

Egy másik fontos tényező a gyermekek nevelésében a következetesség. Nagyon fontos következetesnek lenni, amikor a gyermeket meg akarjuk tanítani egy újabb magatartásformára. Például, amikor az első számítógépet vásárolod gyermekednek, világosan el kell mondani a használati utasításokat és az ezeknek áthágásáért járó következményeket, mialatt ehhez tartanod kell magad kompromisszumok nélkül. Amíg a gyerek „az udvarban” van, és tiszteletben tartja a határokat, bizonyos mértékig engedékenyek is lehetünk.

Lehetőség van gyermekednek segíteni, hogy kiemelkedő felnőtté váljon. Szülőnek lenni a legfontosabb hivatás. Ez az utolsó felhívás neked mint szülőnek. Tanítsd gyerekedet, mutasd ki szereteted és gondoskodásodat gyereked iránt. Légy tisztelttudó és emberséges a kapcsolatban. Mindig őszintén és integritással cselekedj. Gyermekeidet és másokat is, önmagukért fogadd el, nem pedig azért, amennyit keresnek és amivel rendelkeznek. Segítsd gyermekeidet magas célokat elérni, hogy ők is majd ezt tegyék gyermekeikkel. Tanítsd őket tanulmányozni a Bibliát és **hűségesen** élni. Tedd ezeket, és így a „T” generációt egy **halhatatlan generációvá** változtathatod. ■

Emanuel Ban, ifjúságvezető, Észak-Erdélyi Egyházterület

1. O'Connor et al., 2003, Van den Bergh and Marcoen, 2004.
2. Ellen White: *Boldog otthon*, 191. old.
3. Ellen White: *Boldog otthon*, 192. old.

Az egyházi oktatás (II)

Kivonat a 2006. december 28-i, 489-es számú, a vallásszabadságra és a felekezetek általános működésére vonatkozó törvényből.

36. szakasz

(1) A közintézmények, magánszemélyek által szervezett, vagy felekezetekhez tartozó elhelyezési központokban lévő gyermekek vallási nevelését vallási hovatartozásuk szerint kell folytatni.

(2) Az elhelyezési központokban, függetlenül a finanszírozótól, azoknak a gyermekeknek a vallási nevelése, akiknél nem ismert vallási hovatartozásuk, csakis azoknak a személyeknek a jóváhagyásával történik, akiket ezen a téren incidensszabályozó okiratok által meghatároznak.

37. szakasz

Az állami oktatáson kívüli teológiai oktatási egységeknél dolgozó tanügyi és ügyviteli személyzet fizetését a felekezetek biztosítják. Az állam, a Kulturális és Vallásügyi Minisztérium által hozzájárulhat, a felekezetek kérésére, az alkalmazottak fizetéséhez, a tagok számának arányában.

38. szakasz

A teológiai tanulmányokról külföldön szerzett okiratok és igazolványok honosítása és elismerése a törvény által előírt feltételek mellett történik.

39. szakasz

(1) Az elismert felekezeteknek joguk van felekezeti oktatást létesíteni és igazgatni, bármilyen szinten, profilon és szakon, a törvény feltételei mellett.

(2) A magán és felekezetek által szervezett oktatási egységekben és intézményekben végzetek részére az okiratot az érvényben levő törvényrendelet szerint adják ki.

(3) Az állam pénzügyi támogatásban részesíti a felekezeti oktatást, a törvény feltételei szerint.

(4) A felekezeti oktatási egységek szervezeti és működési autonómiával rendelkeznek, alapszabályzatuknak és kánonjaiknak megfelelően, a nemzeti tanügyi rendszer törvényes előírásaival összhangban.

(5) A felekezeti oktatásba feliratkozhat bármelyik tanuló, vallásától vagy felekezetétől függetlenül, szabad vallási nevelésük szavatolásával, saját vallásuknak vagy felekezetüknek megfelelően. ■

Gelu Panait | Jogi kérdések

Gelu Panait, jogász, Román Unió

Nevelésből jeles

Azt mondani valakiről, hogy jelest érdemel, azt jelenti, hogy a legmagasabb osztályzatot kapja. Ez a kiértékelés egy jellemes embert, egy olyan személyt helyez elének, akinek nem róhatunk fel semmit, akit értékelünk, és akit példaképnek tartunk.

Egy jelest kiérdemlő diák azonban egészen más. Ez valóban csodálattal tölt el. Ez azt jelenti, hogy 10-es átlaga van, hogy a különböző vizsgákon is 10-est ért el (képeségtizsga, érettségi, államvizsga). Magad elé képzelsz egy ragyogó elméjű gyermeket vagy fiatalt, jó memóriával, aki nagyon jól tanul. Bizonyára szeretnéd, hogy a te gyereked legyen, a te gyülekezetedbe és a te iskoládba járjon.

A kérdés az, hogy a jelest érdemlő diák (a fenti értelemben) legyen-e az egyedüli vagy az elsődleges keresztény nevelési ideál. Más szavakkal, egyenlőségelet tehetünk-e a jelest érdemlő diák és jelest érdemlő nevelés között? A nevelési folyamat végső célja csak a maximális vagy magas jegyek elérése lenne a különböző vizsgákon?

Ha a jelest érdemlő diákokat ilyen szintű minősítések jellemzik a különböző tantárgyaknál vagy vizsgákon, akkor ez azt jelenti, hogy elértük a nevelés végső célját vele kapcsolatban? És ha nem, akkor mi a nevelés? Ehhez fontos meghatározni minél tömörebben, és ugyanakkor minél átfogóbban, hogy mit jelent a nevelés keresztény szempontból.

Mivel a nevelési folyamat a diák formálására összpontosul, az első lépés a nevelésfogalom meghatározásában az, hogy határozzuk meg az emberi természetet, valamint az ember létezésének célját.

Ellen White a következőket mondja: „A nevelés megértése céljából tekintetbe kell vennünk mind az ember természetét, mind Isten célját, amire teremtette az embert. Tekintetbe kell vennünk a Gonosz megismerése után az ember állapotában beállt változást is, és Isten tervét, amely még mindig eléri dicsőséges célját az emberi faj nevelésében.” (Ellen White: *Előtted az élet*, Advent Kiadó, Budapest, 1992, 10. old.)

A Szentírás szerint a teremtéskor az emberek szeretetteljes, bizalomra méltó, racionális és feddhetetlen lények voltak. Úgy ahogy 1Móz 3-ban is olvashatjuk, a bukás által az emberiség megváltozott. Az emberiség visszautasította Istent, azt választva, hogy a saját útján haladjon. Következésképpen, az emberek elidegenedtek és eltávolodtak Istentől (1Móz 3:8-10), embertársaiktól (1Móz 3.11-12), saját maguktól (1Móz 3:13) és a természettől (1Móz 3:17-19).

Az ember mennyei képmása megrongálódott minden szempontból, mivel az ember azt választotta, hogy elszakadjon az élet forrásától. A következmény a halál volt (1Móz 2:17, 3:19). Ebben a pontban kezdődött el a mennyei megváltási terv felfedése, amelynek főszereplője a Fiú, a Szentháromság második személye.

Ezekből a fontos tényekből kiindulva, azt mondhatjuk, hogy a keresztény nevelés az a folyamat, amely révén az embert a bűn miatti elvesztett állapotához hozzuk vissza, amely folyamatban Jézus Krisztus a nagy tanító, és a tanárok, szülők, meg mindazok, akik részt vesznek a nevelési folyamatban, az ő segédei, mindenki betöltvén a saját specifikus szerepét. Így méltán mondhatjuk, hogy „a megváltás műve ... a nevelés célja is” (i. m., 11. old.), és hogy „a nevelés legmagasabb célja az, hogy segítsünk az embereknek megismerni Jézust mint Urukát és Megmentőjüket” (i. m.).

„A legmagasabb értelemben véve a nevelés és a megváltás munkája egy. (...) A tanító legfőbb törekvése és állandó célja az legyen, hogy segítse a tanulót ezeknek az alapelveknek a megértésében és abban, hogy olyan viszonyba kerüljön Krisztussal, amely uralkodó hatalommá válik életében.” (i. m. 27. old.)

Ez a perspektíva nem igazolja a nevelés szellemi dimenziójának az elhanyagolását, nem változtatja az iskolát templommá, és nem veszi ki a tanrendből a tudományos jellegű tantárgyakat, hanem mindent alárendel a világról, az életről szóló keresztény felfogásnak, és ezek szerint tárgyalja a dolgokat. Ez a felfogás Isten lényének feltárásából fakad, a Bibliából. „Az igazi nevelés nem becsüli le a tudományos ismereteket vagy az irodalmi műveltséget, de a tájékozottságnál többre értékeli az erőt, az erőnél a jóságot, a szellemi ismeretnél a nemes jellemet. A világnak nem annyira nagy eszű, mint inkább nemes jellemű emberekre van szüksége. Olyan férfiakra, akiknek képességeit szilárd elvek kormányozzák!” (i. m., 225. old.)

A természetről és a nevelés céljáról szóló ilyen szemléletmód nélkül tragikus, sőt mi több, végzetes eredményekhez juthatunk. Ilyen eredményhez jutunk akkor, ha „elhanyagoljuk a szív intéseit vagy a leszögezett elveket abban az erőfeszítésünkben, hogy intellektuális kultúrára tegyünk szert, vagy amikor az örökkévaló érdekeket figyelmen kívül hagyjuk mulandó előnyökért.” (Ellen White: *Tanácsok szülők, nevelők és tanulók részére*)

Következésképpen, a jelest érdemlő nevelés túlmegy a vizsgák során elvégzett kiértékeléseken, és jól körülhatárolt szerepe van. A keresztény nevelés saját lényeges szükségletei szempontjából tekint a gyereket, az örökkévalóság fényében. Így tehát azt a következtetést vonhatjuk le, hogy az emberi lény legnagyobb szükségletei lelki természetűek. Ebből a lelki szempontból pedig az ember, természetes állapotában, tájékozatlan és elveszett.

Ezért a keresztény nevelés első és második célja lelki természetű: Krisztus személyes Megváltóként való megismerése és a keresztény jellem fejlesztése.

Miközben a lelki célok a legfontosabbak, ezek nem az egyedüli fontos célok. Az intellektuális műveltség és a szakmai felkészültség is az iskola fontos szerepét képezik, mivel az ember nemcsak lelki lény. Ebből a szempontból az információgyűjtés és annak gyakorlati alkalmazása is az iskola valós szerepei közé tartoznak. A keresztény iskola célja, hogy segítse ezeket a tanulókat ezeknek a feladatoknak a betöltésére. Fontos megjegyeznünk, hogy miközben a keresztény iskolákból sok végzős az egyházban vagy más vallásos szervezeteknek fog dolgozni, sokan mások a gazdaság világába lépnek be, egyházon kívüli állásokat töltve be. A cél nem az, hogy mind lelkészek vagy keresztény iskolákban tanárok legyenek, hanem hogy minden egyes tanuló tegye magáévá a szolgálat lelkületét, és segítsen másokon a különböző munkakörökben.

A társadalom, az egyház és a családok legnagyobb szüksége, hogy a fiatalok és gyermekek jelest érdemlő nevelést kapjanak. Nem elégedhetünk meg csupán a jó jegyekkel, hanem dolgoznunk és harcolnunk kell jó tanulókért, olyan fiatalokért, akik kapcsolatban vannak az Úr Jézussal, mint Megváltójukkal, olyan fiatalokért, akik kiállnak az igazság mellett, még akkor is, ha összedől az ég, olyan fiatalokért, akik értékelik az intellektuális képességeket és a legnagyobb figyelemmel művelik azokat.

Ez a minőség javításának folytatását feltételezi iskoláinkban, specifikus célok elérése által, mint: (1) magas erkölcsi, lelki, missziós és szakmai színvonalú tanárok és kiegészítő személyzet, (2) az egyház, az iskola és a szülők közti építő jellegű közreműködés, mint olyanok, akiknek felelősségük van ebben a nevelési folyamatban, és (3) az anyagi alap javítása.

Másrészt, folytatnunk kell az erőfeszítést egyházi nevelési intézetek létrehozásáért, óvodáktól líceumokig és egyetemekig, és ezzel párhuzamosan készítsünk fel megfelelő tanügyi személyzetet.

És, nem utolsó sorban, az egyház vezetői, a helyi gyülekezetek lelkészei és vezetői támogassák a keresztény nevelés ügyét annak tudatában, hogy Istentől származik, mint egyházunk lelki növekedésének és misszióink betöltésének fontos módja, miszerint az evangéliumot hirdetnünk kell az egész világon.

*„Rövid időn belül a fiataloknak át kell venniük azokat a feladatokat, amelyeket most az idősebbek végzik. Időt vesztegetünk, amikor elhanyagoltuk a fiatalok alapos, gyakorlati nevelését. Isten ügye állandóan fejlődik, és nekünk ezt a parancsot kell teljesítenünk: Előre! Olyan fiatal fiúkra és lányokra van szükség, akik nem hajlanak meg a körülményektől befolyásoltatva, akik Istennel járnak, és akik sokat imádkoznak és erőfeszítéseket tesznek minél több világgosszág összegyűjtésére.” (Ellen White: *Tanácsok szülők, nevelők és tanulók részére*)*

A mi gyermekeink jeles nevelést érdemelnek, az egyedüli nevelést, amely el tudja nyerni Isten jóváhagyását! ■

Romică Sirbu
a Román Unió
Nevelési és Családi
Osztályának
vezetője.

Vesd a te kenyeredet a víz színére...

„Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap múlva megtalálsz azt.”

(Préd 11:1)

Kenyeredet a víz színére dobni és azt hinni, hogy egy idő múlva megtalálsz azt – önként feltevődik a kérdés: mi értelme van annak, hogy ezt tedd? Nem lenne könnyebb megőrizni, és ha kenyérről van szó, főleg, ha friss, kemencében sült kenyér, miért ne fogyasztnád el a családdal? Ha pedig nagylelkű akarsz lenni, hívnád a barátokat vagy a testvéreket, mert ha már kenyér, nem szabad kárba veszni hagyni!

Kenyeredet a víz színére vetni, úgy tűnik, azzal jár, hogy soha nem lesz esélyed megtalálni azt, főleg, ha folyóvízről van szó, ami a tengerbe ömlik, és mi egy kenyér egy bána vagy egy cápa részére?! Ha pedig állóvíz, biztos, hogy „van éhes hal a tóban”. És függetlenül attól, hogy folyó- vagy állóvízről van szó, a vízből nem származik kenyér, hogy megtalálsz azt egy idő múlva, legyen az rövid vagy hosszú idő.

Vajon mi lehet a magyarázata annak, hogy kenyeredet a víz színére vesd, amikor mindennapi imánkban azt kérjük: „Mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma” (Mt 6:11).

Miért kérnéd, hogy azután minél távolabbra vesd? Azokat a tárgyakat és dolgokat szoktuk eldobni, amelyekre nincs többé szükségünk, nem pedig a kenyeret, amely fenntartja életünket, ami nélkülözhetetlen, akárcsak a víz. Mégis az Üdvözítő azt mondja, hogy nemcsak kenyérral él az ember, hanem mindazzal, ami az Úrnak szájából származik (5Móz 8:3).

Ha e jelképeket használnánk: **kenyér = élet** és **víz = emberek**, így olvashatnánk újra a szöveget: *Add a te életedet az emberekért, mert sok nap múlva megtalálsz azt*, a szöveg azonnal más értelmet nyerne, amit maga Jézus is értékel és ajánl Mk 8:35-ben: „valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt”. És azt kérdezem tőled most, miért ne vesd el, miért ne ajánld fel, hogy megtalálsz azt?

Cselekedj most, nem tékozolva, hanem nagy bizalommal, befektetve idődet, pénzedet, energiádat, bölcses-

ségedet és egyéb képességeidet, melyekkel rendelkezel, szolgálatra, mert ez az eldobott és megtalált kenyér (élet), amit nem sok nap múlva, nagyon hamar megtalálsz.

Ha keresel egy új lelki ösztönzést, és meg akarsz találni a helyeket és az embereket, akiknek szükségük van a te „bevetésedre”, meghívlak, hogy csatlakozz hozzánk 2011. október 7–8-án, a Romániai ASI Találkozón, mely Méh-kerten lesz megtartva, Brassó mellett.

Tisztelt ASI tagok és adventista testvérek, értesítünk benneteket, hogy sok szeretettel tervezzük ezt az eseményt, mint egy ébredési alkalmat és talentumaink újra felfedezésének idejét, melyeket Ő adott nekünk, hogy gyarapítsuk, befektessük. Isten az, aki számtalan ajándékot ad nekünk és meghív, hogy odaszánjuk magunkat azok számára, akiknek szükségük van ránk. Felfedezve e dolgot, rájövünk, hogy életünknek van értelme.

Örülünk, hogy ez alkalommal a főelőadó Paolo Benini lesz, az Euro-Afrikai Divízió Szombatiskola és Személyes Szolgálat Osztályának vezetője. Ugyanakkor alkalmunk lesz tapasztalatokat és bizonyoságtevéseket hallgatni, valamint részt venni egy szép közös istentiszteleten. Mint minden más alkalommal, most is tervezzük egy koncertet, ami a menny felé emelje szíveinket.

Kérünk, ne habozz, és tudakozz meg minden részletet a következő módokon: e-mail cím: office@asiromania.ro, telefon: 0265-320548 vagy 0746-259394, weboldal: www.asiromania.ro vagy a Facebook oldalunkon.

És ezentúl mindnyájan adakozzunk az életünkben felebarátaink javára, függetlenül attól, hol vagyunk, beteljesítve Annak elhívását, aki életet adott az Ő életéből, hogy „lelke szenvedése folytán” (Ésa 53:11) magot lásson bennünk, hogy életét újra megtalálja bennünk sok nap múlva. ■

Remus Bența, elnök, ASI Románia

A megbékélés ajándéka

– Folytatás a 9. oldalról –

A megszentelődés megtapasztalásában nekünk nem használnak a keleti vallásideológiák, melyek miszticizmus-sal és perfekcionizmussal tűnnek ki. Sem a New Age filozófia kihívásai nem vezetnek célhoz. A megszentelődés nem jelent istenítést, sem abszolút tökéletességet, sem Krisztus mibennünk való másolatát. *A megszentelődés először is az Istennel való új viszonyt és egy új státust jelent. Másodszor, jelenti az erkölcsi fejlődést, miközben Krisztusban vagyunk.*

A megszentelődés elsődleges jelentése az, hogy Isten elkülönített bennünket magának (3Móz 19:2). Ez a munka pillanatnyi, akárcsak a tulajdonított igazság (*megigazulás*). A megszentelődésnek eme aspektusa múlt időben fejeződik ki: *megszenteltettek, szenteltettünk meg, megszenteltek* (Kor 6:11; Zsid 10:10; Csel 20:32; 26:18; 1Pt 1:2).

A megszentelődés másik jelentése: növekedés Krisztusban. A Hozzá való tartozás szentségéből fejlődik ki a szentté válás, vagyis az erkölcsi megszentelődés. „Szeretnem, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlökká leszünk Ő hozzám; mert meg fogjuk Őt látni, amint van. És akiben meg van ez a reménység Őiránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.” (1Jn 3:2-3) Ezt a növekedést a Szentlélek végzi, együttműködve a mi akarattal (Gal 5:22). Pál apostol úgy írja le ezt a tapasztalatot, mint a bűnnek való meghalást és az igazságban való feltámadást (Róm 6). A bűnnek teste megértetlenül (6. v.), a bűn nem uralkodik már mi rajtunk (11-14. v.). *Most új életben járunk* (4. v.), és vegyünk részt az eljövendő élet valóságában (Kol 3:12-4:6). *Most világosságban, igazságban és szeretetben járunk.* Az Újtestamentumban 95-ször fordul elő az Istennel való *járás* szó. Pál apostol hangsúlyozza legtöbbit a krisztusi etika szerinti járásunkat (Róm 8:4-5; Gal 5:16-25; Róm 12:1-15, 7; Ef 4:17-32 stb.). Még miközben sebezhetőek vagyunk a kísértések által, a Krisztussal való állandó kapcsolatunk győzőkké tesz. Többé „nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint” (Róm 8:4).

Ha létezik egy fontos buzdítás a megszentelődés megértésére és megtapasztalására nézve, a következő választom: ne tévesszük össze saját szentségünket Isten abszolút szentségével; szentségünket ne jócselekedeteinkkel mérjük le; ne próbáljunk perfekcionista spekulációkat kitalálni az utolsó nemzedékkel kapcsolatban. Ellenkezőleg, műveljük az Istennel való megbékélést; örvendjük teljes mértékben a megigazításunknak és megszentelődésünknek, amit már Krisztus megvalósított; növekedjünk Krisztusban hit, ima, az Írások ismerete és vigyázás által; kérjük forrón, hogy teljesedjünk be Szentlélekkel, és hogy a bűnnel szemben legyen teljesen ellenséges a magatartásunk. Ne feledjük, hogy megszentelődésünk a Szentlélek ellenőrzése alatt áll, nem pedig a mi megfeszített erőfeszítéseink ellenőrzése alatt. A Szentlélek tudja, hogyan és meddig növeljen, várva a mi Urunk, Krisztus visszajövetelét. ■

Adalbert Orban, lelkész, Atlanta (USA)

A kezdetek családja és a család kezdete

– Folytatás a 13. oldalról –

A család isteni áldással kezdődik. A külső nyomástól függetlenül, a boldog család felé vezető út az évek során ugyanaz marad: találkozzunk Vele, felfedezzük a másikat, és együtt járulunk Isten színe elé áldásért: „És megáldá Isten őket, és monda nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet, hajtsátok birodalmatok alá, és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszómászó mindenféle állatokon” (1Móz 1:28). Az isteni áldás meghatározza a családi kapcsolat kezdetét, ezt pedig az együttélés követi: „Annakokáért elhagyja a férfi az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté” (1Móz 2:24).

Idén sokan készülődnek esküvőre. Hat párnak tartok jegyességi felkészítőt. Egyesek alig töltötték be a 20 évet, mások a 30 felé tartanak. Azért imádkozom, hogy boldog családok lehessenek. Azért is imádkozom, hogy nektek is boldog családok legyen, és hogy a gyülekezetben levő fiataloknak és gyerekeknek át tudjuk adni a bibliai eszményképet. És ki tudja, lehet, hogy a magam során én is, valamelyik esküvőn, ősz felé, megkérdezem: „Most tőletek kérdem, léteznek ma még ilyen esküvők, ilyen családok”? Szeretném hallani, hogy „Igen”! ■

1. Kleofás atya, <http://www.sfaturiortodoxe.ro/cleopa/32nunta.htm>
2. Institute for family policies, *Report on the evolution of family in Europe in 2009 y Informe evolución de la familia en espana 2010. (A házasságok száma 25%-kal csökkent Európában 1980-tól máig. A házasságkötés átlag életkora Európában 30 év. Spanyolország első helyen van Európában az abortuszok számát illetően. Európában a válások aránya a házasságokhoz viszonyítva 55%, Spanyolországban 62%. Ugyancsak Spanyolország van első helyen a válások számának növekedésében: 268%, 1997–2007 között).*
3. Michael Shermer: *The Science of Good and Evil*, Henry Holt and Company, New York, 2004.
4. Matthew Henry, *Comentario de la Biblia Matthew Henry en un tomo*. Editorial Unilit, Miami, 2003.
5. David P. Parash, Judith E. Lipton, *The Myth of Monogamy: Fidelity and Infidelity in Animals and People*, Henry Holt and Company, New York, 2001.
6. Institute for family policies, *Informe evolución de la familia en espana 2010*.
7. Norval Glenn and Elizabeth Marquardt, *Hooking Up, Hanging Out, and Hoping for Mr. Right*, Institute for American Values, New York, 2001, 12. old.
8. Ellen G. White: *The Adventist Home*, Stanborough Press Ltd., 2005, 102. old.

Sergiu Eduard Gavril, lelkész, Madrid

A NAGY KÜZDELEMRŐL

Egy temetés alkalmával kapott látomás

A Lovett's Grove-i (Ohio) látomás 1858 márciusában, egy vasárnap délután történt, és egyike a legfontosabb látomásoknak. Ebben Krisztus és angyalai, a másik oldalon Sátán és angyalai közötti nagy küzdelem volt látható hat ezer éven át tartó események láncolataként. Ez a látomás a hetednapos adventistákat egyedi álláspontra helyezte. Kirajzolódott előttük egy világos kép arról, hogyan lép közbe a Gondviselés világunk történelmébe, ami a világi történések meglátásával teljesen ellentétes felfogás, akik a történelmi eseményeket az emberi beavatkozások következményeként, a véletlen eredményeként vagy a dolgok természetes folyásának látják. Más szavakkal, ez a látomás és más, a nagy küzdelemről szóló látomások is egy másfajta történelemfilozófiát eredményeztek, számtalan kérdésre válaszolnak, és prófétikus módon biztossá teszik a jó végső győzelmét.

A látomás kerete

Vissza kell térnünk időben az 1858-as évhez, hogy követhessük az eseményeket.

Az azelőtti év [1857] novemberében, a Battle Creek-i konferencián felolvasott White tanúbizonyság kellemes reakciót váltott ki, amikor is elhatározták, hogy ezt a bizonyítást közölni fogják. Ugyanezen a konferencián James White egy meghatározó előadást tartott az „egyház egységéről és ajándékairól”. Úgy tűnik, „ez végbement az emberek szívében”, sokan kifejezve tetszésüket, és a téma „elnyerte méltó helyét az egyházban”.

Válaszként, James White újból bemutatta ezt a témát [az egységről és ajándékokról] négy cikkben a *Review and Herald* négy egymást követő számában az év végéig. Ugyanakkor, a december 31-i számban és a következő januári számban más cikkek is megjelentek James Whitétől, többek között „A jelenvaló igazság fejlődésének vázlatja”. Ez felmelegítette a hívek szíveit.

Ezekben a számokban publikálták a 8. és a 10. cikket egy 28-as cikksorozatból, amit Uriah Smith írt „A jelenvaló igazság összefoglalása” címmel. Ezek a *Review and Herald* első cikkei közé tartoztak, és még képeket is készítettek hozzá. Uriah Smith grafikái a Dániel és János által látott fenevadat és lényeket ábrázolták.

Lényeges megemlítenünk a francia és német nyelvű publikációk fejlődését, amelyek azok rendelkezésére álltak, akik a hármassági üzenetet terjeszteni kívánták más országokban és más nyelveken.²

Találkozók Ohióban

S. W. Rhodes, aki Ohióban dolgozott, bejelentette a „Review-ban”, hogy február 26-án, pénteken konferenciát tartanak Green Spring-ben [Ohio], 14.00 órai kezdettel. James White ezt fűzi hozzá egy megjegyzésben: „Igyekszünk ott lenni 26-án a konferencián Green Springs-ben, valamint találkozni március 6-7-én a gilboai testvérekkel. Lehet, hogy 3-4 hetet fogunk Ohióban tölteni”³.

Két újonnan megtért kereszténnyel utaztak együtt, a Tillotson házaspárral. James és Ellen White, meg a Tillotson házaspár együtt vettek részt a gilboai találkozón. Az ottani gyülekezet világosságra jutott White testvérnőnek egy tapasztalata révén.

A következő hét végén, március 13-14-én, már Lovett's Grove-ban voltak.

Az [ottani] találkozók az állami iskolánál voltak megszervezve. Itt találkoztak azokkal a megtért keresztényekkel, akik G. W. Holt munkája nyomán tértek meg.⁴ James White így meséli el a tapasztalatot: „Március 13-án és 14-én teljes örömmel örültünk a Lovett's Grove-i gyülekezetnek. Holt testvér fáradozása megáldatott. Holt testvér szerint majdnem 40-en tartják a szombatot itt. Ezelőtt egy pár héttel még nem volt senki. Rendkívüli örömben volt részünk ezekkel a testvérekkel. Az első nap [vasárnap] Isten csodálatos módon megmutatta erejét a számos egybegyűlt körében. Páran elhatározták, hogy megőrzik az Úr szombatját, és csatlakoznak Isten népéhez”⁵.

A nagy küzdelemről szóló látomás

A vasárnap délutáni találkozóról Ellen White ezt írta: „Lovett's Grove-ban Isten találkozott velünk és az Ő áldása nyugodott meg rajtunk. Az első nap délutánján egy temetés volt az iskola épületében, ahol a találkozók voltak. Férjemet megkérték, hogy beszéljen ezzel az alkalommal. Nem mindenki tudott belépni az épületbe. Férjem megáldatott, és úgy tűnt, hogy az igazság ereje meghatja a hallgatókat.

Amikor befejezte beszédét, úgy éreztem a Szentlélek arra indít, hogy tegyek tanúbizonyságot. Mialatt a Lélek arra vezérelt, hogy Krisztus eljövételéről beszéljek, a feláldozásról és a keresztényekbe bátorságot öntő reményről, lelkem győzedelmeskedett Istenben. Az üdvösség gazdag vízből ittam. A menny, az édes menny volt a mágnés, amely felemelte lelkemet. Elragadtattam Isten

SZÓLÓ LÁTOMÁS TÖRTÉNETE

titkos részleteket fedett fel a világegyetem működéséről.

dicsőségének látomásában. Sok dolog megmutatott nekem, ami fontos számomra és az egyháznak is” (*Spiritual Gifts*, 265–266. old.).

A látomás két órán át tartott⁶, az iskola tele volt, és azok, akik jelen voltak, figyelemmel kísérték mindent.

Amikor a látomás befejeződött, az elhunyt barátai és rokonai, és a jelenlevők egy része elkísérte a koporsót a temetőbe. A többiek ott maradtak, hogy Ellen White-ot hallgassák, aki röviden taglalta, hogy mit látott a keresztyének dicsőséges jutalmáról szóló látomásában.

Tanácsok az újonnan megtértek részére

Sok dolog megmutatott. A látomás egy része az ohioi újonnan megtértek bátorítására és tanítására szolgált. Ezek közül egyesek családja megosztott volt az üzenettel kapcsolatosan.

„Láttam [írta Ellen White később], hogy azok, akik az igazságot vallják, magas mérce szerint kellene, hogy éljenek, és a többieknek hozzájuk kellene csatlakozniuk. Láttam, hogy egyesek rá lesznek kényszerítve, hogy egyedül haladjanak az igaz ösvényen. Élettársaik és gyermekeik nem lesznek mellettük az önmegtartás útján.

Ezeknek a zárandokoknak az életét, akik áldott Uruk példáját követik, mindig türelemnek és önuralomnak kellene jellemeznie. Sok próbán kell majd keresztülmenniük, de van egy reményük, amely megerősíti szíveiket, és amely a megvetés, lekicsinylés és csúfolódás fölé emeli őket. Azokat, akiknek ilyen reményük van, nem kellene ilyen durva és merev léleknek uralnia. Ez csak rosszat tesz lelküknek, és eltávolítja az igazságtól barátait. Bánjatok óvatosan velük. Ne adjatok nekik alkalmat, hogy rossz hírből tüntessék fel Krisztus ügyét, de sose mondjátok le az igazságról azért, hogy valakinek a kedvére tegyetek. Legyetek határozottak, állhatatosak, alaposak, és ne tántorogjatok.” (i. m., 1. kötet, 266. old.)

A látomásra alapozva, Ellen White pár gyakorlati tanácsot is ad a közeli rokonokkal való bánásmóddal kapcsolatosan, akik nem hisznek a hirdetett igazságban: „De ha az élettársak vagy gyermekek nem csatlakoznak hozzátok, ha nem tudjátok őket segíteni, hogy az igazság elvárásaink megfeleljenek, tegyétek földi életüket mind kedvesebbé, mivel az ő boldogságuk csak ez a nyomorult élet lesz. De ne engedjétek, hogy az irántuk való kötelességetek megakadályozzon benneteket az Isten iránti kötelességekben. Kövessétek az egyenes utat. Ne engedjétek, hogy tetteik vagy szavaik felháborítsanak benneteket.

Nektek olyan reménységetek van, amely enyhülést hoz a csüggedések és az élet megpróbáltatásai közepette. Ha élettársatok és gyermekeitek nem választják a keskeny utat veletek együtt, és a kereszthordozást, nem lesz ez a mennyei vigaszuk. Szánni kellene őket, mivel az egyedüli menny, amelyben valaha is részesülni fognak, ez a világ lesz számukra.” (i. m., 266–267. old.)

Az Ellen White által kapott tanítások egy másik oldalát úgy érthetjük meg, ha megnézzük James White magyarázatát, amit a Lovett’s Grove-i tapasztalatról ír. „Mi az ohioi helyzetet gazdaságilag virágzóknak látjuk. A testvérek gazdagok, de úgy gondoljuk, hogy ez sokakat a veszedelemre visz”.⁷

Tanácsát folytatva, Ellen White ezt írja: „Megmutatott, hogy mindazok, akik vallják a jelenlevő igazságot, megpróbáltatnak. Ők csak akkor fogják kimutatni Jézus második eljövetele és mások iránti szeretetüket, ha ez a szeretet valódi. Láttam, hogy nem mindenki megy át a vizsgán. Egyesek annyira szeretik ezt a világot, hogy az igazság iránti szeretetük el fog tűnni.” (i. m., 267–268. old.)

Majd Ellen White-nak megmutattatott az a válasz, ami azoknak a szívéből kellene, hogy fakadjon, akik anyagi javakkal rendelkeznek:

„Láttam, hogy boldogan ezt kellene mondaniuk: Íme, Uram, a részecske a földi gazdaságokból, amit nekem adtál kölcsön. Végy el belőle, akármennyit akarsz! Vedd el egészen, hiszen a tiéd. Segíts, hogy vegyem ki részem felebarátjaim megmentésében, és vigyél el a megváltottakkal együtt, hogy örökké Veled lakozhassak!” (i. m., 270. old.)

Rálátás a nagy küzdelemre

Egy rövid bekezdésben [a Lovett's Grove-i tapasztalat első leírásában] Ellen White bemutatta azt, amit ma a március 14-i látomás fő témájának tartunk.

„A Lovett's Grove-i látomásban megisméltődött annak a nagy küzdelemnek egy része, amit tíz évvel korábban láttam, és amiről utasítást kaptam, hogy vessem papírra.” Legvalószínűbb, hogy azokról a jelenetekről van szó, amelyekre hangsúlyt tett az iskola épületében tett előadásakor a temetés után. Ellen White ezt nyilatkozta: „magasztos érzés vette hatalmába azokat, akik ott maradtak” (i. m., 271. old.).

Magasztos élmény volt maga Ellen White-nak is, mivel amellett, hogy utasítást kapott, hogy írja le a nagy küzdelemről szóló látomását, még az is megmutattatott neki, hogy „a sötétség erői ellen kell harcolnom, mivel Sátán

mindent megtesz azért, hogy megakadályozzon, de Isten angyalai nem hagynak cserben a harcban, Istenben kell reménykednem” (i. m., 270. old.).

Mit jelentsen mindez? Ellen White megtudta, még mielőtt hazaért volna. Hétfőn a Tillotson család elvitte White-ékat a freemonti vonatállomásra, ahonnan indult másnap a vonatjuk Jackson (Michigan) felé. Erről Ellen White így ír: „Az utazás alatt megterveztük *A nagy küzdelem* című könyv írását és publikálását, rögtön, ahogyan hazaérünk. Majd ugyanúgy éreztem magam, mint mindig is szoktam.

A vonat Jacksonba való érkezése után Palmer testvérhez mentem. Kevés ideje voltam a házában, és épp Palmer testvérnővel beszélgettem, amikor egyszer csak nyelvemmel nem tudtam kimondani, amit szerettem volna, és úgy éreztem, hogy el van zsibbadva és megdagadt. Furcsa hidegséget éreztem a szívemnél, amely elfogta

a fejemet, és lefelé sugárzott testem jobb felén. Egy kevés időre elveszítettem eszméletemet, majd később állhatatos ima szavaira ébredtem.

Megpróbáltam használni a bal karomat vagy bal kezemet, de teljesen tehetetlen voltam. Egy pillanatra azt hittem, hogy meghalok. A harmadik bénulási rohamom volt, és 50 mérföldnyire voltam otthonról, ezért nem számítottam arra, hogy gyermekeimet viszontláthatom. Visszaidéztem a lelkileg felemelő pillanatokot, amelyekben részem volt Lovett's Grove-ban és azt hittem, ez volt életem utolsó tanúbizonysága. Megbékéltem azzal a gondolattal, hogy meg fogok halni” (i. m., 271. old.).

Mialatt a kitartó ima Ellen White-ért folytatódott, hamarosan egy szúrást érzékelt a jobb karjában és lábában, és hálát adott Istennek, hogy meg tudja azokat mozdítani. Így ír erről: „Isten meghallgatta gyermekei hő imáit, és Sátán ereje megsemmisült” (i. m.).

Három hónappal később egy Battle Creek-i látomásban megmutattatott neki, mi állt lényegében a Palmerék-nél történt fájdalmas tapasztalat mögött.

„Látomásom volt arról, hogy a jacksoni váratlan roham által Sátán azt tervezte, hogy megakadályozza a könyv létrejöttét, amit pont akkor szándékoztam írni, de Isten angyalai megmentésemre siettek, hogy kiszabadítsanak Sátán támadásából. Láttam, többek közt, hogy jobb egészséggel leszek megáldva a jacksoni támadás után.” (i. m., 272. old.)

A roham utáni éjszaka fájdalmak között telt, de másnap Ellen White már annyira jól érezte magát, hogy

flytatta útját vonattal Battle Creek felé. Miután hazaért, Wood Street-i házuk emeleti hálószobájába vitték. Ezt írta:

„Több hétig nem éreztem erőt a kezemben, és a leghidegebb vizet sem érzékeltem, amit a fejemre öntöttek. Amikor megpróbáltam járni, sokszor szédültem, leestem. Ebben az állapotban kezdtem el írni *A nagy küzdelem* című könyvet. Eleinte nem tudtam írni, csak egy oldalt naponta, majd három napig pihennem kellett. De ahogy folytattam, egyre inkább megerősödtem. A zsidbadás a fejemben úgy tűnt, hogy nem sötétítette el elmémet, és be tudtam fejezni ezt a munkát, a roham hatása pedig teljesen elmúlt” (i. m.).

Beszámoló a látomásról a Generál Konferencia ülésén

Mialatt *A nagy küzdelem* című könyvet írta, Ellen White-nak alkalma volt elmesélni azt, ami neki megmutatott négyszáz jelenlevő előtt Battle Creekben, a május 21–24-i általános konferencián. Ellen White lejegyezte ezt az eseményt május 23-án, vasárnap, hogy maradjon meg írásban is:

„Reggel White testvérnő elmesélte látomásának egy részét, ami Sátán bukásáról, a megváltási tervről és a Krisztus és Sátán közti nagy küzdelemről szólt. Gazdag leírás volt, csodálatos tettekkel és élénk leírásokkal. Amikor az első eljövétel napjaihoz ért előadásában, és végül a Megváltó megfeszítéséhez, sokak csendes könnyei, de leginkább hangos sóhajai mutatták, hogy szíveiket meghatotta Isten Fiának szenvedése a bűnösért.

Amikor láttam a nagy küzdelmet, amely most is folytatódik, amikor láttam megnyilvánulásait ebben a világban és célpontját, az embert, rájöttem, hogy senki sem habozhat tovább azon, hogy melyik oldalra áll, írja ő. Ellen White elítéli azokat, akik mindvégig a sötétség erőivel maradnak abban a romlásban, amely körülveszi a legelső lázadót és társait”⁸.

De Ellen White nem fejezte be elbeszélését. Este folytatta, majdnem 10 óráig. Majd az emberek, mélyen meghatódva, egyetértésüket jelezve felálltak.

A könyv kiadása

Egy hónappal később megtudtuk: a könyv „nyomdában volt”, ez azt jelentette, hogy a szerkesztők már megkapták a kézirat egyik részét, és készítették a hasábokat. Augusztus közepe felé Ellen White befejezte a munkát, és a könyvet kiadták *A nagy küzdelem Krisztus és angyalai, valamint Sátán és angyalai között* címmel.

Ellen White szövege így kezdődik: „Isten megmutatta nekem, hogy Sátán valamikor egy igen tisztelt angyal volt a mennyben, az első Krisztus után. Szelíd képű volt és boldogság sugárzott róla szerteszét, mint a többi angyalról. Nemes, fenséges tartása volt” (*Spiritual Gifts*, 1. kötet, 17. old).

Senki sem tagadhatja, hogy Ellen White itt leírja, amit látomásban látott, az igazat, valódi tapasztalatát.

Ez történik az egész kötetben; olyan kifejezéseket használ, mint „megmutatott”, „láttam” vagy ehhez hasonlókat, majdnem minden oldalon. A teremtésről gyorsan áttér az Ótestamentum tapasztalataira, érintve a jó és a rossz közti harc csúcspontjait. Majd részletesebben szól Jézus és az apostolok munkásságáról. Itt Ellen White túlmegy a bibliai feljegyzéseken, és leírja a hitehagyást is, néha szimbolikus elemeket használva. Majd röviden bemutatja a reformációt, leírva azt, amit Luther Márton és Melancton munkájáról látott. Ebben a pontban bemutatja a bibliai kor utáni konfliktust és összeköti azt az advent mozgalommal. A könyv második fele 20 fejezetből áll, és bemutatja a történelmet – múltat és jelent – az új földig. Ebben a kis kötetben tűnik ki jobban koncepciója, amikor is összeköti a világtörténelem bizonyos eseményeit az egyháztörténet eseményeivel, az évszázadok konfliktusának részeként.

A könyv készen áll, tudósít a *Review and Herald* 1858. szeptember 9-i száma. A hátsó borítón, a *Lelki ajándékok* cím alatt ez állt: „A mű 224 oldalas, szerzője Ellen White, előszavát a lelki ajándékok folytonosságáról R. F. Cottrel írta. Ára: 50 cent”.

Ez az első mű a nagy küzdelemről; hasonmás kiadásban olvasható *Spiritual Gifts* cím alatt, (1. kötet) és a *Tapasztalatok és látások* című könyvben, amely a mű harmadik és legfontosabb része. ■

Arthur L. White, az Ellen White Alapítvány volt titkára

Ezt a cikket Arthur L. White *Ellen G. White: The Early Years (Ellen G. White, A korai évek)* című munkája alapján állítottuk össze, 366–375. old.).

Arthur White elmondása szerint a White házaspár hazafelé utazott Ohióból, és egyetértett a megjelenő könyv címével. „Lehetséges, mondta ő, hogy a könyv címének ötlete egy más könyv címétől jött: H. L. Hastings, *The Great Controversy Between God and Man: Its Origin, Progress, and Termination*, (1858. március 18.), az idő alatt, amíg a White házaspár úton volt. Arthur White hangsúlyozza, hogy (a) a könyv címe nem volt soha a szerzői jog törvényébe ütköző Amerikában és (b) „az információk bősége és feldolgozása” a White könyvben sokban különbözik Hastings írásától.

1. *Review and Herald*, 1867. november 12.
2. I. m., 1857. december 24.
3. I. m., 1858. február 18.
4. I. m., 1858. március 25.
5. I. m.
6. William C. White, *Review and Herald*, 1936. február 20.
7. *Review and Herald*, 1858. március 25.
8. I. m., 1858. május 27.

Hírek a HNA egyház életéből

A rovatot összeállította **Adrian Dobre**, a Román Unió Kommunikációs Osztályának igazgatója

► Az RCS-RDS-sel országos szinten fogható a Reménység TV, a digitális kábel alapsomagban

2011. augusztus 18-ával kezdődően az RCS-RDS szolgáltató a Reménység TV-t országos szinten sugározza a digitális kábel alapsomagban.

Ahhoz, hogy digitális formában nézhessük a Reménység TV-t, bármelyik RCS-RDS számlafizető központtól ingyenesen igényelhetünk adásvevő készüléket (receivert).

A digitális kábelbérlet ugyanannyiba kerül, mint az analóg kábelbérlet, ráadásul a digitális csomagnak jobb képminősége van, és sokkal több programot lehet rajta megnézni.

Ha már analóg kábel előfizető vagy, akkor a Digitális Alapsomagot kell választani, vagy a Digitális Extra csomagot, és ugyanazt a havi bérletet fogod fizetni egy jobb ajánlatért.

Liviu Dumitruaşcu, a Reménység TV műsorigazgatója ezt mondta: „Közel egy év tárgyalás után a Reménység TV-nek sikerült bekerülnie az ország legnagyobb kábel általi sugárzó rendszerbe. Most a Reménység TV országos szinten 80%-os lefedettségnek örvend.”

A bukarestiek számára a Reménység TV a 394-es frekvencián, a 75 pozíción érhető el.

► Országos szinten előzmény nélküli megvalósítás a Podişi Egészségügyi Központban: ultramodern szív-érrendszeri rehabilitációs egység létesítése

2011. augusztus 4-én, csütörtökön, a Podişi Egészségügyi Központban, Bákó megyében, hivatalosan megnyitottak egy Szív-érrendszeri Rehabilitációs Egységet. Ezen az eseményen a következő hivatalos szervek részéről vettek részt személyiségek: Bákó Megyei Tanács, Egészségügyi Igazgatóság,

Törvényszéki Orvosi Tanács, valamint hazai és külföldi szív-szakorvosok.

A készülékek, melyeket Dr. Teofil Lăcătuşu, az orvostudományok doktora és Dr. Ionel Bratu, szívorvos felügyelete alatt használnak, országos szinten előzmény nélküliek, és új standardokat állítanak fel más rehabilitációs központok részére. A vonal nyolc ergométerből (az izom munkateljesítményét mérő készülék) áll, melyeket Németországban (Eroline) gyártottak.

Ezek a gépezetek lehetővé teszik az EKG, a pulzus és a szívritmus egyidejű követését, így a program keretében tesztelni lehet a szív állóképességét a fizikai erőfeszítésre. A rehabilitációs egység a szívbetegeknek lehetőséget nyújt a szociális beilleszkedésre és foglalkozási tevékenységük folytatására. Az ellenőrzés alatt végzett fizikai erőfeszítés után a paciens tisztában lesz az erő kifejtési szinttel, amivel a szív terhelhető anélkül, hogy az életveszélyes volna.

A betegeket, miután személyesen kiértékelik állóképességüket, bevonják egy mindennapi helyreállító programba, mely ellenőrzött és személyre szabott fizikai edzést tartalmaz, és a program végén egyénre szóló javaslatot kapnak az erőkapacitásra, testgyakorlatokra, étrendre, életmódra és munkára nézve.

A Podişi Egészségügyi Központ – amelyet 2009-ben létesítettek, gyönyörű

rú természeti környezetben – befogadóképessége 50 fő, és rendelkezik saját kezelési központtal, orvosi rendelőkkel, biokémiai laboratóriummal, funkcionális vizsgálatok laboratóriumával. A betegek „a civilizációs betegségekből” való rehabilitáló szolgáltatásokban részesülnek. A civilizációs betegségek a következők: szív-érrendszeri betegségek, diabétesz, reumás megbetegedések, stressz okozta megbetegedések. A betegek ezen kívül részt vehetnek relaxációs programokban, dohányzás leszoktató tanfolyamban, testsúlykontrollban, valamint megfelelő orvosi és dietetikai ellátásban.

► RE:START: életbevágó döntésekre ösztönző tábor

Több mint száz fiatal vett részt a RE:START táborban Lunca Bradului-on. A tábor az extrém sportok széles skáláját nyújtotta a résztvevők számára, többek között egy 21 méteres alpinista fal megmászását. Ugyanakkor a fiataloknak alkalmuk volt részt venni különböző versenyeken: „60 perc alatt nyersz” vagy

„a keresztények tehetségesei”.

A kikapcsolódás mellett a táborban lelki fejlődést elősegítő programok is voltak. A résztvevőknek több mint fele kész volt új életet kezdeni Istennel.

„Számomra a tábor egy változást jelentett, másként nem tudtam volna megtenni az első lépést. Eldöntöttem, újrakezdem a lelki életem. Le szeretnék mondani azokról a dolgokról, amelyek elválasztanak Istentől”, mondta az egyik fiatal.

► „Egy pohár hideg víz”
Marosvásárhelyért

A „Fiatalok Jézusért” kezdeményező csoport a Mezőmésesi Egészségügyi Misszió Iskolával, a Dél-Erdélyi Egyházterülettel, az Egészségért, Nevelésért és Családért Egyesülettel valamint az „Ösvénykeresők a Jövőért” Egyesülettel közösen, 2011. július 24-31 között Mezőmésesen lelki és missziós találkozót szervezett a fiatalok részére.

A tábor csúcspontját az „Egy pohár hideg víz” projekt képezte, ami július 28-án zajlott Marosvásárhelyen. Több mint 300 fiatal Románia összes régiójából, de az Egyesült Államokból, Nagy-Britanniából és Németországból is, valamint több mint 200 önkéntes a környékbeli gyülekezetekből eldöntötték, hogy ezen a napon nyújtanak valamit Marosvásárhely lakóinak.

A projekt nagyon összetett volt, és több tevékenységet is magába foglalt. Így az elhelyezett pavilonoknál az önkéntesek és a mezőmésesi központ tagjai egy pohár hideg vizet ajánlottak fel a járókelőknek, emellett pedig vérnyomás- és zsírtömegmérést. Ugyanakkor könyveket és meghívókat osztogattak egy koncertre, melyre július 28-án, este került sor. A siker teljes volt, a nap végén majdnem 1000 személyt kínáltak meg több mint 300 liter vízzel.

„Ez egy akció a marosvásárhelyiek számára, és elsősorban egy pohár hideg vizet kínálunk, mivel meleg van, és örülünk, hogy aznap, amikor szerveztük ezt a tevékenységet, éppen sütött a nap. A pohár hideg víz mellett ingyen vérnyomást, zsírtömeget mérünk, és életmódra vonatkozó tanácsokat adunk. Ugyanakkor rendelkezésükre bocsátunk egészségügyi és családról szóló nevelő anyagokat”, mondta Sorin Capră, a mezőmésesi egészségügyi központ főasszisztense.

Ugyanakkor 150 fiatal kettesével 70 csapatba állt össze, akik véleménykutatást végeztek az utcán több mint 1500 ember bevonásával. A kérdőívek a boldogságról szóltak (a fiatalok számára), a válságról (a középkorúaknak) és az egészségről (az idősek részére). A válaszokat a közeljövőben értékeljük ki és tesszük közzé.

A gyerekekről sem feledkeztek el. A Somos tetőn, ahová sok szülő és gyerek jár, mivel a közelben van az állatkert és más látnivalók, egy több mint 25 főből álló csoport változatos programot nyújtott a gyerekek számára.

A nap végén a „Nyári színházban”, a találkozón résztvevő fiatalok, valamint a „Havasi gyopár” és „A szeretet rapszódiaja” kórusok, amelyeket Sebastian Cazan vezényelt, felejthetetlen estét nyújtottak a résztvevők számára.

► Az „Adventist Health Study” projekt 5,5 millió dollár támogatást kap az Egyesült Államokbeli Nemzeti Egészségügyi Intézettől

Az amerikai egyesült államokbeli Országos Egészségügyi Intézet (NIH), az *Adventist Health Study-2* projektnek

5,5 millió dollárt ajánlott fel, amit a következő 5 évben fog kiutalni. A tanulmányt a Loma Linda Adventista Egyetem valósítja meg, a felajánlott összeg pedig lehetővé teszi az Egyetemnek, hogy folytassa az életmód által kiváltott rákos és más megbetegedésekkel kapcsolatos kutatásait.

„Ez lehetővé teszi nemcsak azt, hogy folytassuk jelenlegi kutatásainkat, de azt is, hogy sokkal hatékonyabban végezzük azokat, és megkezdjük a már elhalasztott projektek elemzését is”, mondta Dr. Gary Fraser, a tanulmány vezetője.

Az utolsó három évben a tanulmányt az Országos Egészségügyi Intézet támogatása nélkül végezték, de támogatást kaptak más forrásból és adományokból, többek között jelentős összeget a Loma Linda Egyetemtől is. Az újabb pénzalap a National Cancer Institute (Országos Rákkutató Intézet) részéről jön, mely a NIH egyik osztálya, és onkológiai kutatásokra fogják használni.

Bár a tanulmány még kezdeti szakaszában van, már volt néhány *kulcsfel fedezés*, mint például a vegetáriánus étrend és a szív-érrendszeri betegségek, meg a diabétesz közötti kapcsolat; a barna rizs, zöld hüvelyesek, aszalt gyümölcsök és zöldségek és a vastagbél

polipok (a vastagbél rák előtti állapota) csökkent kockázata közötti kapcsolat, valamint nyilvánosságra került, hogy a fehér- és színesbőrű adventisták fizikai és szellemi életminősége magasabb szintű az amerikai lakosság átlagos életminőségénél.

► Elhunyt Karel Novak, az Euro-Afrikai Divízió Vallásszabadság és Hivatalos Kapcsolatok Osztályának vezetője

Fájdalommal tudatjuk, hogy 2011. augusztus 19-én elhunyt Karel Novak testvér, az Euró-Afrikai Divízió Vallásszabadság és

Közkapcsolatok Osztályának vezetője. Karel Novak testvér Cairns közelében (Észak-Ausztrália) halt meg, miközben az óceán kismélyességű vizében búvárkodott. Novak testvér augusztus 21-én részt vett volna a Sydney Egyetemen az vallásszabadság adventista szakértőinek találkozásán.

Novak testvér 60 éves és csehországi származású volt. Lelkészként és a Csehszlovákiai Unió Publikációs Osztályának vezetőjeként szolgált, majd 1989-2004 között ugyanennek az uniónak az elnökeként. A divíziónál 2005-ben kezdte el szolgálatát. 1979-ben házasságot kötött Dana Novakkal, három lányuk van.

„Novak testvér halála nagy veszteség a vallásszabadságért küzdők csapata számára”, mondta John Graz, a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferencia Vallásszabadság Osztályának vezetője. „Méltósággal szolgált, és mi úgy tekintünk rá, mint a vallásszabadság ügyének egyik leghatékonyabb támogatójára”. Részvétet nyilvánítva, Bruno Vertallier testvér, az Euro-Afrikai Divízió elnöke, ezt mondta: „Nem mindennapi testvért veszítettünk el, de reméljük, hogy hamarosan viszontlátjuk.”

Novak testvér épp az idén járt Romániában, a Lelkiismeret és Szabadság Egyesület díjkiosztóján, amely alkalommal látogatást tett két bukaresti gyülekezetben is.

A sorshúzás jelentősége

Kérdés: Józsué könyvében az országot sorsolással osztják el. Hasonlóképpen Ákán bűne is sorsvetés által tudódott ki. Hogyan történt ez a sorshúzás és milyen erkölcsi és lelki következményei voltak? Számomra úgy tűnik, hogy a nép nem ellenezte ezt a módszert. Hasonlóképpen Máttyás kiválasztása az Apostolok cselekedete könyvében ugyanazzal a módszerrel történt. Vagy különböztek a módszerek? Miért van az, hogy egy idő után lemondanak erről a módszerről? A diakónusok kiválasztására gondolok, az Apostolok cselekedete 6. fejezetére, ahol nem vetettek sorsot, hanem meghatározott kritériumok szerint választottak.

Válasz: A sorshúzás módszerre azonos a kockvetés, meg a lottozás módszerével. Kis fából faragott táblákat vagy azonos formájú kőceskéket használtak, melyekre felíratot véstek. Később, a templomi sorsvetéshez drágakövet vagy aranyat használtak. Ezeket egy urnába tették, és az erre kiválasztott személy találmára kihúzta. A papok gyakran alkalmazták ezt a módszert, így határozták meg, hogy ki legyen a szolgálatos pap. Ugyanígy választották ki a kecskebakot is az engedztelési napon (Yahwénak és Aza'zelnek).

A sorsvetés szokás volt az Izraellel szomszédos kultúrákban (Babilon, Egyiptom, Perzsia, Görög és Római Birodalom). Az emberek így tudakozták meg az istenek akaratát, így találták ki a jövőt, így döntöttek arról, hogy bizonyos fontos tevékenységek jó kimenetelűek vagy sem, így fedték fel a vétkeket, vagy így választottak tisztségviselőket demokratikus funkciók betöltésére (mint ahogy Athénban is volt). Valószínű, a sorsvetés használata még ennél is szélesebb körű volt.

Tudott dolog, a sorsvetés nem a legkomolyabb módszer Isten akaratának megismerésére, vagy a bűnös felfedezésére. Valószínű, sok ártatlan veszett el ezen módszer miatt a pogány országokban. Amikor a föníciai hajósok ki akarták deríteni, hogy ki a vihar oka, sorsot húztak. A sorsvetés tisztességes volt, mivel látjuk, hogy nem szívesen áldozták fel Jónást, és félték Jónás Istenétől, mikor tudomásukra jutott, hogy zsidó. Világos, hogy ebben az esetben a sorshúzás eredménye nem volt véletlen. Lehet, hogy Istentől jött, aki tudatosítani akarta Jónásban, hogy nem szaladhat el Előle a tengeren, nem rejtőzhet el egy pogány országban. Vagy lehet, hogy a sorsvetést a föníciai istenségek háta mögött ténykedő démonok befolyásolták, akik el akarták pusztítani az eltévedt prófétát. Ugyanígy értelmezhetjük a cethal beavatkozását is.

Bizonyos, hogy Isten gyakran az emberi téves módszerek ellenére vezette az eseményeket. A hitehagyott zsidók kinevették a babiloni mágiát, de Isten megígérte, hogy ezeket a jóslatokat Jeruzsálem felé fordítja (Ez 21:21-24).

Megjegyzendő, hogy Izrael nem választotta a sorsvetést a bűnösök felkutatására, sem Isten akaratának tudakozására, sem a templom vagy az állam tisztségviselőinek megválasztására. Csak Ákán esetében kérte Isten a bűnös sors általi kiválasztását, és ezt azért tette, hogy megmutassa abszolút uralmát a statisztika törvényei felett is, hogy még a véletlen is aláveti magát Neki, valamint hogy meghassa és próbára tegye a vétkest családjával együtt, aki ismerte a tényeket. De Ákán nem sorsvetés révén ítéltetett meg. Miután sorsot húztak, a nyilvánosság előtt is kikérdezték és ő bevallotta, hogy eltulajdonította az értékes tárgyakat. Ha Józsué nem kérdezi ki nyilvánosan,

A következő rovatot az olvasóink és tanácsadóink által feltett kérdések megválaszolására tartottuk fenn.

Ez által szeretnénk közelebb kerülni önökhöz, és megfelelőképpen válaszolni az önöket érintő lelki gyötrődésekre.

Címünk: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, Ilfov, cod 0077190 vagy www.curieruladventist.ro.

Köszönjük az együttműködést!

a nép azt hihette volna, hogy Ákán igazságtalan sorshúzás áldozata lett.

De Isten a legtöbbször az embernek bölcsességet adott a fontos dolgok megítéléséhez, és nem bátorított sorshúzásra. Fontos kérdéseknél Isten természetfeletti módon választ az Urim és a Tummim, az ároni főpap mellvértjén levő két drágakő által, amelyek elsötétültek vagy kivilágosodtak, így megadva az „igen” vagy „nem” egyszerű válaszát. Isten elrendelt egy igazságügyi rendszert, melyben a felelősség a bírót és a bíróságot terhelte (a város vénei, a törvény, 2-3 tanú stb.).

Amikor bölcs Salamonnak el kellett döntenie, hogy a két prostituált asszony közül ki az igazi anya, Istentől jövő bölcsességét használta, nem kérte ki először a nép szavazatát, vagy az ítélő bírót, nem nyitotta fel találmára a Bibliát, nem kérdezte meg a prófétákat, nem folyamodott a Tummim és Urimhoz vagy a jóskhoz.

A papi szolgálattal kapcsolatosan a sorshúzás nem a véletlen módszere volt. A törvény meghatározta már, hogy csakis Áron utódai lehettek papok. És ezt nem sorsolás által határozták meg. A papok azonban nem teljesítettek mind azonos időben szolgálatot. 24 csapat volt és mindegyik két hétig szolgált évente. Ebből a csapatból, amely jelen volt a templomban, a szolgálatos papok naponta ki voltak jelölve különböző feladatokra (a szüntelen égő áldozatra, a tömjénezésre stb.) sorshúzás által, mert a sorsolás itt nem emberi kritériumoknak veti alá magát, hanem semleges autoritást képvisel. Így a sorshúzás elejét vette a vitáknak és elégedetlenségnek (Péld 18:18).

Ami Máttyás megválasztását illeti, Lukács úgy informál, hogy az apostolok kérték az apostoli gyűléstől, válasszanak ki két férfit, akik Jézussal jártak még Keresztelő János idejéből, és akik tanúi voltak a feltámadásnak. Más szavakkal, ezek a 70 közül választottak

ki (Csel 1:21,26). Csupán egyikük lehetett a tizenkettő közül. De hogy a választás ne csak tökéletlen emberi kritériumok alapján történjen, és hogy egy semleges autoritásnak vessék alá a választandót, az apostolok a sorshúzáshoz folyamodtak. Ne felejtjük el azonban, hogy olyan két ember közül húztak sorsot, akik már választva voltak, tehát őket tartották a legjobbaknak. Arra kérték Istent, hogy mutassa meg akaratát a sorshúzáson keresztül, ami több volt, mint emberi választás vagy a sorsvetés véletlenje, és készek voltak elfogadni azt, akire esett a sorshúzás.

Egyes népi mítoszok ellenére, az apostolok nem tévedtek, amikor így jártak el. A tizenkettő kiválasztása már megtörtént Jézus által (beleértve Júdást is), miután a tanítványok nagy része egymást hívta el Jézus követésére. És ha Jézus nem utasította vissza Iskáriótest, bizonyára nem volt rá oka, hogy visszautasítsa akár Mátyást, akár Barabás Józsefet. De a sorsvetés csak egyiküknek kedvezhetett, mivel az apostol tanítványok meg akarták tartani a tizenkettő szimbolikus számát. Lehet azért az egyszerű okért, mivel ezt a számot az új Izrael, Jézus határozta meg.

Egyes keresztények ellenérveket hoznak fel arra nézve, hogy nem Isten akarata szerint volt Mátyás választása, hogy Isten Pált választotta volna Júdás helyett, hogy ez a választás a Szentlélek eljövetele előtt volt, hogy Mátyás egy ismeretlen maradt volna, stb. De ezek az érvek nem állnak helyt. Pál valójában apostol volt, de nem a tizenkettő közül, sem nem a hetven közül, hanem egy nagyobb körből, amelyet a Szentlélek választott ki, azokon kívül, akik Jézussal voltak földi élete során. Ezek Barnabás, Pál és Silás voltak (Csel 14:4,14; 1Kor 15:9; Gal 1:17; 1Thess 2:6; Csel 17:1), Andronikus és Junia (Róm 16:7), Jézus testvérei (legalábbis Jakab és Júdás, 1Kor 9:5; Gal 1:19; Júd 1:1), és még sokan Krisztus misszionáriusai közül, az első keresztény nemzedéktől az idők végéig (1Kor 12:28-29; Ef 4:11-13; Jel 18:20).

Pálnak tehát megvan a helye az apostolok sorában, és nincs semmilyen bizonyítékunk arra nézve, hogy Isten vagy az emberek beválasztották volna a tizenkettő közé, annak alap-

ján, hogy mindenkinél hatékonyabb volt. Való igaz, hogy a Szentírás nem mesél semmit Mátyás missziós tevékenységéről, de ugyanaz a Szentírás hallgat a tizenkét apostol zöméről. Léteznek azonban tradicionális információk, amelyek bizonyítják, hogy a többi apostol, köztük Mátyás is, misszionáriusok voltak a Kelet különböző régióiban: Mátyás Júdeában, majd a kaukázusi országokban (Grúziában), ahol mártírként halt meg. Mások szerint Júdeában halt mártírhalált, míg Hipolitosz említése alapján késő öregségéig Júdeában élt.

Ilyen egymással ellenkező adataink vannak Mátéről, Nátánaelről, Tamásról, és Jakabról stb. is. De attól függetlenül, hogy hány „talentumot” kapott Mátyás és hogyan használta azokat, az igazság az, hogy az első keresztény század végén, miután az összes apostol meghalt, Isten felfedte János előtt, hogy „a Bárány tizenkét apostolának nevei” fel vannak írva a tizenkét, drágaköből készült alapzatra az új Jeruzsálemben (Jel 21:14). Számomra a tizenkettő azt jelenti, hogy Mátyás is köztük van. Pálnak pedig megvan a saját maga helye, amit senki sem fog tőle elvenni.

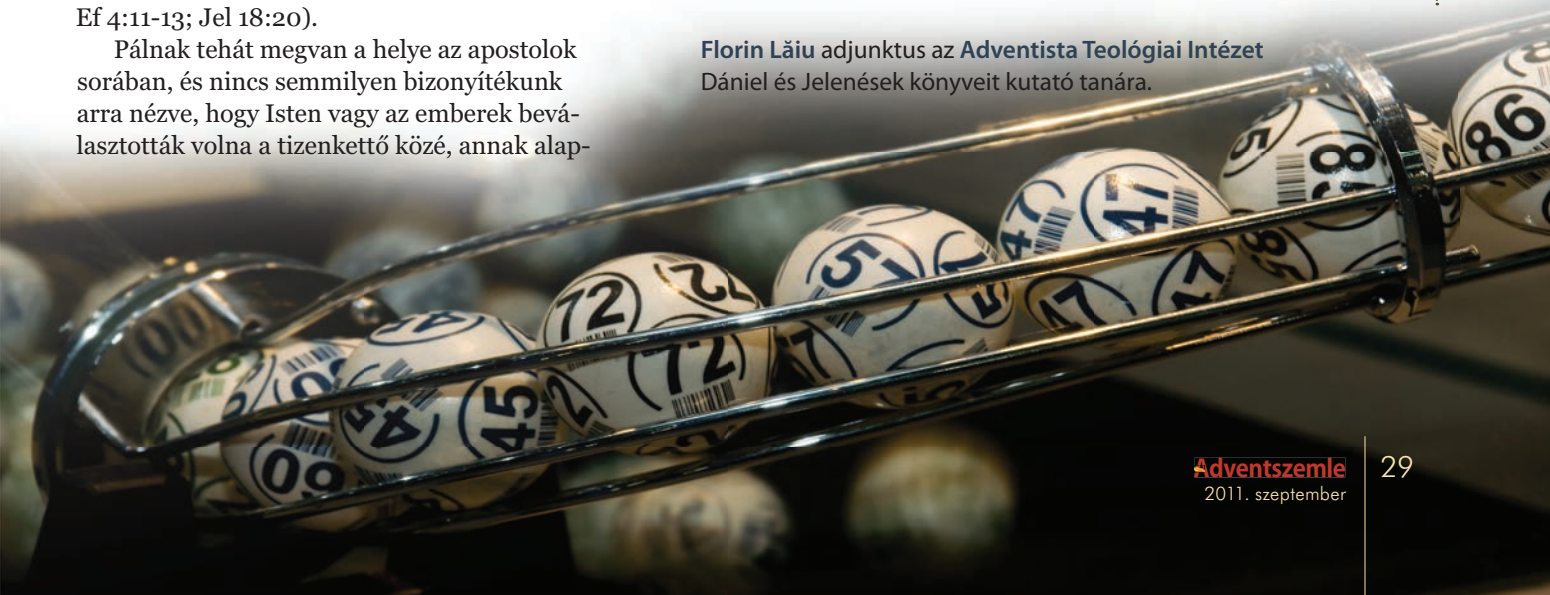
Az a tény, hogy Mátyást sorshúzás révén választották ki, a Szentlélek kitöltetése előtt, nem egy komoly ellenérv. A tanítványok különleges ajándékokat kaptak a Szentlélektől Pünkösdkor, de ők már régóta a Szentlélek ereje által dogoztak, még a hetven és olyanok is, akik nem voltak rajta semmilyen listán (Lk 10:1,17-24; Mk 9:3-42; Jn 20:22). Hogyan vihettek véghez ily nagy csodákat a Szentlélek ereje nélkül? Úgy, ahogyan a többi tizenegy kiválasztása is érvényes volt Pünkösöd előtt, Mátyás kiválasztása is érvényes volt. A Szentírás nem sugall ellenvetést, így tehát Mátyás kiválasztása érvényes marad.

Ami a hét diakónus kiválasztását illeti, úgy jártak el, mint a tizenkettő apostol kiválasztásánál, ugyancsak választási gyűlést hívtak össze, de már nem folyamodtak sorshúzáshoz. Az ok az lehet, hogy úgy gondolták, a szociális szolgálat alá van rendelve a lelkészi (apostoli) szolgálatnak. A templomban is a szolgálatos papokat jelölték ki sorshúzás által, de nem a lévitákat.

Konklúzióként, a sorshúzást csak különleges esetekben használták Izraelben, és nem volt elsődleges szerepe fontos kiértékelésekkor és megítélésekkor, csak a szervezési rend meghatározásában és bizonyos döntéseknél azért, hogy elkerüljék a vitákat (mint amilyen volt Kánaán felosztása is).

A modern társadalomban még mindig használják a sorshúzást. Az Egyesült Államokban, a népi ülnököket teljes jogú állampolgárok közül választják ki sorshúzás révén. Amikor kormányzati vagy adminisztratív választások vannak, mindenhol a demokratikus szavazást részesítik előnyben, ami egy bizonyos politikai érettséget feltételez. Nem titok azonban, hogy a sorshúzás, bizonyos esetekben éppen olyan jó és hatékony eljárás. ■

Florin Lăiu adjunktus az Adventista Teológiai Intézet
Dániel és Jelenések könyveit kutató tanára.

Csodálatos győzelem

Anyuka a konyhában volt. Mosogatott, de úgy látszik, gondolata máshol járt. Még Ferike is felfigyelt erre. Sírás fojtogatta, mert tudta jól, hogy ő okozta anyuka szomorúságát.

Már annyiszor elhatározta, hogy nem fogja megszorítani szüleit, de úgy tűnik, amikor bebizonyíthatta volna, megfélekedett róla. Arra gondolt, milyen könnyen elkerülhette volna az előbbi konfliktust. Mi történt volna, ha a szőnyegen hagyja a kis autót, és segít anyukának a befőttes üvegeket a spájz-

ba vinni. Csak öt percébe került volna. De inkább ráförmedt, és ezt mondta: „most játszom, nem látod”?

„Nem tudok jó lenni” mondta ő, anyuka arcát nézve, „Úgy gondolom, így teremtett engem a jó Isten”, gondolta. „Vajon miért? Mennyire szeretném vidámnak látni anyukát, főleg ha tudom, hogy én teszem boldoggá. Mégis meg kell találnom a módját” határozta el, miközben szobája felé tartott. Lefeküdt az ágyra, és amint ott ült, egyszer csak hirtelen eszébe jutott egy ének:

*Mikor Jézus
gyerek volt*

*Szöveg: Mihaela Crăciun
Zene: Albert Crăciun*

1. Mi-kor Jé-zus gye-rek volt, Jó és szó-fo-ga-dó volt, Szü-le-i-nek en-ge-dett,
2. Szü-le-in-ke-t se-gít-jük A-lá-zat-tal szí-vünk-ben. Jé-zu-sunk-ra hall-ga-tunk

Refren
Min-den szé-pet, jót meg-tett. Mi-lyen szép, mi-lyen szép, Ha az Úr-tól ta-nu-lunk!
Min-dig min-den lép-tünk-ben.

Mi-lyen szép, mi-lyen szép, Hogy-ha Ó-rá hall-ga-tunk.

Az arca felvidult, felkelt hamar és lejegyezte az éneket egy füzetbe, csodálkozva azon, hogy mi jutott eszébe. „Milyen nagyszerű”, gondolta ő, „hogysis nem gondoltam soha egy ilyen segítségre? Biztos, hogy az Úr Jézus küldte a megoldást, és még milyen eredeti módon! Köszönöm Jézus! Segíts, hogy máttól boldoggá tegyem anyukámat. Biztos vagyok benne, hogy sikerül”, mondta ő halkán dudorászva a dallamot.

Több mint egy hónap telt el attól a tapasztalattól, amit Ferike ott a szobájában átélt. És ugyanennyi idő telt el, amióta anyukája elkezdett mosolyogni, látva hajlandóságát, hogy mindig igennel válaszoljon kéréseire. „Milyen nagyszerű”, gondolta ő, „és milyen könnyű. Most végre anyukám boldogsága lettem, és ez a világom mindennél

többet ér”. Még volt azonban valami, amit szeretett volna teljesíteni: bocsánatot kérni mindazért, ami most már csak emlék.

Bement anyuka szobájába és remegő hangon kérdezte: „Anyuka, tényleg megbocsátottál nekem azért, ahogyan viselkedtem annyi időn át”? Anyuka gondolkodott egy kicsit, majd ezt mondta: „Nem tudom, miről beszélsz, részletezd egy kicsit”. „Hát nem emlékszel, hogy milyen szófogatlan voltam? Anyuka újból elgondolkodott, és ezt mondta: „Nem tudom, miről beszélsz”.

A kislány újból anyukájára nézett. Ma egy újabb csodálatos leckét tanult meg: Megbocsátani annyi, mint felejtetni! ■

Mihaela Crăciun

„És mindez után sem tért vissza hozzám az ő hitszegő húga, a Júda, az ő szíve teljességével, hanem csak képmutatással, azt mondja az Úr.” (Jer 3:10)

Ezen szövegen keresztül Jeremiás kiértékeli Júda egyik reformját, amely révén a nép úgy hitte, hogy visszatért az Úrhoz. Úgy tűnik, hogy ezt a reformot Jósiás, Júda királya kezdeményezte, mivel Jeremiás idejében ez volt az egyetlen reform, és a Jeremiás 3:6 versekben található üzenet Jósiás idejében volt közreadva.

Külső megtérés

Jósiás uralkodása alatt sok reformot hajtott végre. Húsz éves korában megkezdte a magaslatozok megtisztítását az Aserák bálványaitól, öntött és faragott képeitől (2Kron 34:3). Hat év múlva megtalálta a törvénykönyvet, ami a reform gyorsításához vezetett, sikerült visszaállítania a templomban az istenimádatot, megújította a szövetséget és megtisztította a templomot (2Kron 34).

Emberi szemmel nézve, Jósiás reformja értékelendő, mivel visszatért Júda királyságát az igaz imádatához. A jó Isten szemszögéből azonban ez alapvető tévedés volt: *mindez után sem tért vissza hozzám az ő hitszegő húga, a Júda, az ő szíve teljességével, hanem csak képmutatással.* Más szavakkal, Júda emberei egyesültek a királlyal a reformban, mégis őket önző okok vezérelték: lehet, hogy a király, a hagyományok iránti tisztelet, vagy a félelem, hogy ne jussanak rabságba, mint Izrael. Az isteni kiértékelés bizonyítékaként elmondhatjuk, hogy a reform nem tartott sokáig, és az átkot nem változtatta áldássá, Júda, akárcsak Izrael, rabságra jut.

Az adminisztratív reformok, habár nagyon szükségesek és Isten akarata szerinti voltak, nem tudták megváltoztatni a nép szívét. Ezért Jóel és Jeremiás, a kor prófétái a szív reformja mellett emelték fel szavukat: „Metéljétek magatokat körül az Úrnak, és távolítsátok el szívetek előbőreit” (Jer 4:4), „Szíveteket szaggassátok

meg, ne ruháitokat, úgy térjétek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez” (Jóel 2:13).

Sírás és bűnbánati ima

A valódi megtérés specifikusan nyilvánul meg. Íme, hogy írja le Isten: „Szó hallatszik a magaslatozokon, Izrael fiainak

esdeklő sírása, mert elfelejtkeztek az Úrról, az ő Istenökről” (Jer 3:21).

A sírásnak összetört szívből kell származnia, a keserűséggel, bűnbánattal, fájdalommal és vétkeiséggel telt szív kicsordulásaként. A sírás annak a bizonyítéka, hogy valami igazán történik a szívben, és a Szentlélek hatására a kőszív összetörik. Ezért a valódi ébredést keserű könnyek követik, ahogyan Jóel próféta is mondja: „De még most így szól az Úr: Térjétek meg hozzám teljes szívetek szerint, böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is” (Jóel 2:12). Nehémiás sok napig sírt, amikor megtudta népe állapotát és Isten előtti bűnösségüket (Neh 1:4).

A *bűnök megvallása* az egyetlen útja az Istennel való kapcsolat helyreállításának. Ezért a rabságból való visszatérést sok bocsánatkérés követte. Megjegyzendő Dániel bocsánatkérési imája (Dán 9), az Ezsdrásé (Ezs 9), és a Nehémiásé (Neh 1). Minden bűnvallomás egy közös bűnt hozott előtérbe. Mind bűnösök voltak Isten előtt, mivel mind megszegtek Isten törvényét, mind a vezetőik, mind a nép, úgy a rabság előtti, mint a rabságban lévő nemzedék. Nehémiás nem engedi meg magának, hogy másokra hárítsa a bűnt, sőt magára mutat: „én és az én atyámnak háza mind vétkeztünk”.

Mint egyház abban az időben élünk, amikor ébredésért és reformért imádkozunk. Nem az én szerepem ítélni afelől, hogy mi történik most az egyházban. Én csak örvendek ennek a kezdeményezésnek. Épp nagy örömet éltünk át a júniusi lelkészatalálkozón, ahol böjtöltünk és Istenhez imádkoztunk bocsánatért. Az a gondolat kísér, hogy Isten szeme mindent kiértékel. Félelmem az, hogy Isten vajon nem képmutatásnak vagy a világ szeméitől való félelemnek könyveli-e el. Éppen ezért imádkozom, hogy a reform ne csak adminisztratív szinten valósuljon meg, a standardokat, tantételeket vagy az egyházi liturgiát visszaállítva, hanem érintse meg szívünket is. ■

Daniel Delcea, az Olténiai Egyházterület elnöke

ASI Románia Találkozó

Méhkert – Brassó Bibliaintézet
2011. október 7-8.

*Vesd a te kenyeredet a víz színére,
mert sok nap múlva megtalálod azt*

Különleges meghívott PAOLO BENINI

Személyes Szolgálat, Szombatiskola osztályok
vezetője, Euro-Afrikai Divízió

Péntek, 20 óra

- Imádat és közösségápolás
- Beszámoló az ASI 2010-2011-es tevékenységéről

Szombat, 9 óra

- Imádat
- Jövőbeli projektek bemutatása

Szombat, 18 óra KONCERT

Feliratkozásért és egyéb információkért hívja a
0265.320.548-as telefonszámot, vagy írjon
e-mail címünkre: office@asiromania.ro.

Az esemény helyszíne: **Méhkerti Bibliaintézet**,
Târgului utca, 2-es szám, Brassó

Részletes tájékoztatás honlapunkon

www.asiromania.ro